

BIBLICKÉ ÚKOLY

4. čtvrtletí 1981

JEŽÍŠ KRISTUS – ŽIVOT

Ú V O D

Boží lid všech dob neochvějně vyznával a bude vyznávat až do konce, že žije z milosti Ježíše Krista, který o sobě řekl: „Já jsem ta cesta i pravda i život“ (Jan 14,6). Náš život se udržuje přijímáním života od Boha-Stvořitele skrze Krista. Sami nejsme pány svého života. „Jím žijeme, hýbeme se a trváme“ (Sk 17,28). Jestli to platí o životě tělesném, časném, tím více je to pravdou o životě člověka znovuzrozeného v Kristu a hlavně o životě věčném.

Dar života nového, znovuzrozeného a skrytého s Kristem v Bohu, je stálou pobídkou k vděčnosti. Vybízí nás k vděčné lásce vůči Bohu, který má moc křísit nejen tělesně mrtvé, ale i ty, kteří jsou „mrtví ve vinách a hříších“. Nový život obrácených je stálým projevem Boží spásné moci. Tato moc zprostředkovaná Duchem svatým působí v člověku „chtění i skutečné činění“.

Hodnota života časného i věčného lépe vyniká v protikladu smrti, hrobu, zániku a nicoty. Z této perspektivy únik vlastní silou není možný. A právě zde nám zaznívá slovo o životě z úst Toho,

kteřý přemohl smrt i hrob a přišel, abychom „život měli a hojně měli“ (Jan 10,10).

Kéž nám Pán při studiu úkolů tohoto čtvrtletí pomůže, abychom na základě zkušeností poznali a celým svým životem i vyznali: „Kristus — život náš“.

Kristus život náš

Zákl. verš: Kol 3,4

Cílem evangelia je změna života. Z lidí přirozeně zlých nás chce Kristus přetvořit ke svému obrazu, jakými byli lidé při stvoření. V dnešním úkolu chceme mluvit o nutnosti a možnosti této proměny a o zachování člověka na nové cestě života. Člověk při vši své vynalézavosti zůstává sám před sebou bezmocný. Povahově změnit ho může jen Boží stvořitelská moc, pronikající do hlubin lidského nitra. Tuto skutečnost změny potvrdily tisíce případů.

Náboženství spočívá v uskutečňování Božích slov, ale ne proto, abychom si získali Boží přízeň, nýbrž proto, že jako nehodní jsme si vědomi daru jeho lásky. Kristus nezakládá spásu člověka jenom na vyznání, ale na víře projevované skutky spravedlnosti. Kristus od nás očekává nejen mluvení, ale také jednání. Jenom činy budují charakter. „Ti, kteří jsou Duchem Božím vedeni, ti jsou synové Boží“. Tedy ne ti, jejichž srdce se Duch Boží pouze dotkl, ne ti, kteří jen někdy povolují jeho moci, ale ti, kteří jsou vedeni Duchem, ti jsou synové Boží.

1. Dárce života

V jakém smyslu je Bůh „pramenem života“? Žalm 36, 10

Všechny stvořené bytosti žijí z vůle a moci Boží. Celý jejich život závisí na Bohu. Od nejvyššího serafína až po nejnižšího tvora, všichni se napájejí ze Zdroje života.

Jak závisíme na Bohu? Sk 17,28

Pro všechno Boží stvoření platí tatáž podmínka — život se udržuje přijímáním života od Boha, uskutečňuje se sou-

ladem s vůlí Stvořitele. Přestoupit jeho tělesný, duševní nebo mravní zákon znamená narušit soulad s vesmírem, znamená vyvolávat neshodu, anarchii a záhubu.

Jak bude Stvořitelova moc působit v budoucnu? 1 Kor 15,51—54

Jakou odpověď by měla dát Stvořiteli každá rozumná bytost? Zj 14,7

Povinnost uctívat Boha se zakládá na skutečnosti, že je stvořitelem. Pravý základ bohoslužby spočívá v rozdílu mezi Stvořitelem a jeho stvořením. Tato velká skutečnost nemůže být nikdy přežitkem a nesmí být nikdy zapomenuta.

2. Já jsem život

Co řekl Pán Ježíš v diskusi se Židy? Jan 8,58

V Kristu je život původní, neodvozený. O Synu Božím přicházejícím na svět, Jan napsal: „V něm život byl, a život byl světlo lidí“. „Odplata za hřích je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“. V určitém smyslu smrt je nejhorším nepřítelem člověka, protože ho zbavuje všeho. Pán světla a života přišel zničit tohoto nepřítele, a tím i vládce temnoty a smrti.

Jaký význam má pro nás Kristus, který je zdrojem života? 1 Jan 5,11.12

Základem vykoupení je skutečnost, že Ježíš je zdroj života. On má moc dát život svému lidu. Kdyby v něm nebyl život a nemohl by křísit mrtvé, bylo by vykoupení skrze něj nemožné a my bychom byli nejbídnější ze všech lidí (1 Kor 15,19).

3. „Aby měli život“

Proč přišel Pán Ježíš? Jan 10,10

Musíme mít život, který nám přišel dát Kristus, a mu-

síme ho mít v hojnosti. Bůh vdechuje tento život každému, kdo umírá sobectví a žije Kristu. Vyžaduje však úplné odevzdání. Když to neuděláme, zlo v nás nám zničí štěstí. Ukřížujeme-li vlastní já, žije v nás Kristus a moc Ducha podporuje naše úsilí.

Co udělal Pán Bůh ve své velké lásce k nám podle slov apoštola Pavla? Ef 2,4–7.

Na co mají věřící stále pamatovat? Ef 2, 11–13

Apoštol chtěl, aby si věřící stále pamatovali, že ve svém životě musí zjevovat změnu, kterou v nich způsobila Kristova obrozující moc. Na světě měli být světlem a svým posvěceným charakterem měli šířit vliv odporující vlivu zlých sil. Měli si stále pamatovat slova: „... ne sami ze sebe“ (Ef 2,8). Svě srdce si nemohli změnit sami. Jestli jejich úsilím se lidé dostali ze satanova zástupu ke Kristu, pak tuto změnu neměli považovat za svou zásluhu.

Dnešní Boží pracovníci by měli na to pamatovat. Změna, kterou je vidět v životě hříšníka po jeho obrácení, není důsledkem nějaké lidské dobroty. „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu“. Ti, kteří byli přivedeni ku pokání, mají vydávat svědectví, že jenom Boží dobrota je přivedla ke Kristu.

4. Život podle vůle Boží

Čím se má vyznačovat život křesťana vzhledem k blízkosti příchodu Páně? 1 Petr 4,7,8

V těchto slovech nabádá Petr věřící, aby měli totéž smýšlení jako Kristus. Kdo se plně podřídí Kristu, nemůže už žít tak, jako žil před obrácením. Světské záliby a chování podle tělesných žádostí a páchání modlářských skutků je nutno zavrhnout. Důkaz, že jsme se zřekli starého života, je v tom, že žijeme novým životem, který je jiný, než byl život předešlý. Je nutno se rozloučit se svéctvím a začít nový život vděčného srdce, plného lásky

ke Kristu. Apoštol nabádá věřící ke střídmosti, protože příchod Páně je blízko.

Jak mají věřící trávit „zbývající čas života“? 1 Petr 4,1.2

Apoštol Petr zdůrazňuje, abychom podle Ježíšova vzoru konali Boží vůli. Co je Boží vůle? Aby křesťana vázala víra v jeho vnitřní svobodě k Bohu a aby pod vlivem lásky působil pro blaho celého lidského společenství. Opravdová víra v Krista nás přímo aktivizuje ke službě a uschopňuje nás ke skutkům lásky i k těm, kteří s námi ve všem nesouhlasí.

Jaké vážné napomenutí dává apoštol věřícím z hlediska druhého příchodu Páně? 2 Petr 3,11.12

5. Svatý život

Jak člověk získává novou přirozenost a čím se vyznačuje znovuzrozený člověk? Ef 4,24.25

Lidé skutečně obrácení jsou skromní ve svém úsudku o sobě. Čím lépe poznávají neposkvrněný charakter Krista, tím více budou toužit podobat se mu a tím méně svatosti nacházejí u sebe. U vědomí vlastní hříšnosti se smíme však spolehnout na Krista jako na naši spravedlnost, naše posvěcení a vykoupení. Člověk obnovený k obrazu Božímu se vyznačuje charakterem Ježíše Krista. Kristův život se vyznačoval spojením s Bohem. Na Bohu závisel celý jeho život i osobnost. V Kristově životě byla příznačná jeho láska k lidem, proto se obětoval. Kristus nás vyzývá, abychom ho následovali.

Jakou moc dal Bůh lidem, aby mohli žít svatým životem? 2 Tes 2,13.14

V plánu obnovy Božího obrazu v lidech měl Duch svatý působit na lidskou mysl a ztvárňovat lidský charakter.

6. Kristovy drahokamy

Co má svět poznat na Kristových následovcích? Jan 17,22.23

Křesťané jsou Kristovy drahokamy. Mají jasně zářit k jeho cti a vyzařovat světlo jeho slávy. Jejich záře je závislá na tom, jak jsou vybroušeni. Kdo je povolán k důstojnému místu v Božím chrámu, musí se nechat vybrousit. Bez Božího působení by nemohl zářit. Bezceným materiálem se božský Mistr zabývá jen málo. On leští jen vzácné drahokamy a obrušuje jejich drsné hrany. Tento proces je tvrdý a zraňuje lidskou pýchu. Ale Kristus odstraňuje nedostatky lidského charakteru a drahokam opracovává tak dlouho, až v něm uvidí svůj obraz. Drahokam pak ukládá do své pokladnice. Blahoslavený, kdo prodělal tuto zkušenost, ať byla jakkoli tvrdá.

Kterými slovy apoštol Pavel naznačuje tajemství proměny člověka? 2 Kor 3,18; 4,17.18

Když se vykoupení dostanou do Boží přítomnosti, poznají, jak malicherné byly jejich zkoušky a jak nerozvážné byly jejich pochybnosti. Poznají, jak si kazili život tím, že nedůvěřovali Bohu. Z úst vykoupěného zástupu zazní mohutné chvalořečení: „Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý.“

2. úkol — dne 10. října 1981

Církev Páně

Zákl. verš: 1 Petr 2,9

Církev je nástroj, který Bůh ustanovil ke spáse lidstva. Byla zřízena ke službě a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Od počátku bylo v plánu Božím, aby jeho církev obrázela světu jeho plnost a jedinečnost. Členové církve, jež Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodné-

ho světla, mají zvěstovat jeho lásku. Skrze církev se nakonec ve své plnosti projeví láska Boží.

Církev je pevnost Boží, útočištné město Boží, které Bůh udržuje v odbojném světě. Každá zrada vůči církvi je zradou na tom, jenž vykoupil lidstvo krví svého jednorozeného Syna. Od počátku tvoří věrní církev na zemi. V každé době měl Pán své strážce, kteří vydávali věrné svědectví tomu pokolení, v němž žili. Tito strážcové přinášeli výstražné poselství a když byli vyzváni, aby ustali, převzali dílo jiní.

Ve staletích duchovního temna byla církev Boží jako město postavené na hoře. Skrze jednotlivá pokolení lidí se v něm po staletí rozvíjelo čisté učení nebes. I když se může zdát slabá a nedokonalá, církvi Bůh věnuje ve zvláštním smyslu svou nejvyšší pozornost. Církev je jevištěm milosti Boží, na němž Bůh s radostí zjevuje svou moc, aby přetvářel srdce.

1. Hlava církve

Na kom je založena církev? Mat 16,18; 1 Kor 3,11

Starý i Nový zákon označuje často Ježíše Krista jako skálu. Použití tohoto výrazu označuje apoštol Pavel v 1 Kor 10,4. Mluví zde o lidu Izraelském po vyjití z Egypta: „A pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus“. Kdykoli byla řeč o této symbolické skále, není pochyb o tom, že je míněn Kristus. Buďme vděční, že naše naděje je založena na Kristu, pevné Skále, a ne na nějakém malém úlomku skály nebo kamenu.

Kdo jedině je podle slov Písma hlavou církve? Ef 5,23; Kol 1,18

Říci „hlava“ podle těchto textů znamená, že Kristus je Pánem církve a jejím svrchovaným vůdcem. Dále poznáváme, že údy jeho těla jsou jeho lidem.

2. Kristovo tělo

Jak úzký a trvalý je vztah Jožiše Krista k jeho církvi? Ef 1,22,23

Představa církve jako Kristova těla vyniká zvláště v epištolách apoštola Pavla. V celých dějinách církve se mnoho mluvilo o správném výkladu výrazů „tělo Kristovo“, které se vztahuje na církev. Avšak obraz církve, jako těla Kristova je v Pavlových epištolách tak výrazný, že ho nemůžeme pominout z obavy před možným nedorozuměním.

Jaký úkol má Duch svatý v církvi? 1 Kor 12,13

Kristovo tělo, církve, by nemohla existovat bez Ducha. Jen po vylití Ducha mohla církev začít své působení. Kristus vládne ve své církvi jen skrze Ducha a své církvi dává možnost dokončit dílo, které sám začal. Bez Ducha není církev.

Jak jsou věřící spojeni s Kristem a jaký je jejich vzájemný vztah? Řím 12,4,5

Spojení s Kristem živou vírou je trvalé. Všichni si v tomto spojení musí uvědomit potřebu smiřující krve Kristovy. Obrazem těla Písmo zdůrazňuje, že církev je mnohočlenné společenství, jednota, nedělitelný celek, kde každý úd má účast na životě druhého. Individualismus je opakem představy církve jako těla.

3. Autorita církve

Co znamenají slova o klíčích nebeského království? Mat 16,19

Kristus odevzdal moc církvi, aby ho zastupovala. Bůh ji povolal, aby v řadách Božího lidu udržovala pořádek a kázeň. Církev dostala moc, aby rozhodovala o otázkách týkajících se jistoty, pořádku a blaha církve. Nebesa schválí všechno, co církev schválí podle zásad a pokynů Božího slova.

Jakou autoritou vybavil Kristus své učedníky a církve? Mat 18,18.19

Kristus nedovoluje nikomu soudit druhé. V kázání na hoře to zakázal. To si Bůh vyhradil pro sebe. Organizované církvi však ukládá odpovědnost za jednotlivé členy. Církve má povinnost napomínat, poučovat a je-li možno, pomáhat všem, kteří upadají do hříchu.

4. Pořádek a organizace církve

Které texty Písma svědčí o určitém pořádku a organizaci v novozákonní církvi? Sk 6,1—8; 2 Tes 3,6.7; Tit 1,5

Organizace a pořádek charakterizovaly církve od samého začátku. Tak např. víme, že se věřící shromažďovali, měli určitou kázeň a pořádek, sbory si vzájemně posílaly psaný materiál, konaly se sbírky, měly seznamy vdov, o které se církve starala. Vzkládáním rukou oddělovali starší a diakony k duchovní službě a přijímali vyučené členy.

Novozákonní představa církve znamená jedno tělo, které přesahuje nejen prostor, ale i dobu. Proto církve žije v každém věku. Organizace a kázeň novozákonní církve jsou vzorem, kterým se má řídit celá církve na každém místě a v každé době.

5. Poslání církve

Co je prvořadým posláním církve? Sk 1,8; 1 Petr 3,15

Jaké další poslání má církve? Mar 16,15

Tento verš obsahuje dvě důležitá slova, která souvisí s posláním církve. První z nich je: **K A Ž T E!** Tímto způsobem se po celá staletí získávalo velké množství lidí. Druhým slovem je: **E V A N G E L I U M** neboli „radostná zvěst“. Není radostnější zvěsti pro člověka nad tu, která zdůrazňuje, že ho Bůh miluje, že Kristus zemřel místo něho a že může získat věčný život, jestli uvěří v Ježíše Krista.

Která je třetí zásada v poslání církve? Mat 28,19,20

Má-li Kristův následovník růst v milosti a duchovně dozrávat, musí správně chápat křesťanské učení. K tomu dojde studiem a vyučováním. Slovo učení, které se v Novém zákonu tak často vyskytuje, použil i Pán Ježíš, když přikázal církvi, aby učila zachovávat jeho přikazy.

Co je čtvrtým posláním církve? Žid 6,10

Jak ještě jinak může církev plnit své poslání, získávat lidi pro Pána a posilňovat je ve víře? 1 Jan 1,3

Často nedoceňujeme moc křesťanského společenství, které posilňuje i znavené věřící a které pomáhá dokončit poslání církve na zemi.

6. Vznešený cíl církve

Jaký vznešený cíl měl na zřeteli Pán založením církve podle slov apoštola Petra? 1 Petr 2,9

V Novém zákonu bývá církev často označována jmény, které se ve Starém zákonu vztahují na Izraele. Výraz „svatý národ“ je toho příkladem. Bůh měl mezi všemi národy jen jeden, který oddělil k svému účelu. Církev je tedy Božím „svatým národem“. Svatou se stala skrze smrt našeho Vykupitele.

Jak může církev dosáhnout stavu dokonalé radosti? Ef 5,25—27

Božím záměrem je oslavit se ve svém lidu před světem. Od Kristových následovníků se očekává, že ho budou představovat smýšlením, slovy i skutky. Každé jejich podnikání má být zpříjemněno vědomím Boží přítomnosti.

Význam křtu

Zákl. verš: Mar 16,15.16

Křest (z řeckého baptisma, což znamená ponořit, pohroužit) je křesťanský obřad uvedení nového věřícího do církve po předcházejícím poučení o křesťanských zásadách života víry a vyznání souhlasu s učením církve a ochoty žít podle tohoto učení. Křest ponořením symbolizuje Kristovu smrt, jeho pohřeb i zmrtvýchvstání (Řím 6,3.4) a veřejně vyjadřuje víru v Kristovu spásnou milost, jakož i ochotu zřici se hříchu i světa. Křest je podmínkou spásy a přístupu k církvi. (Mat 28,18.19 ; Mar 16,15)

Křest je slavnostním zřeknutím se světa. Ti, kteří jsou pokřtěni ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého při vstupu do křesťanského života veřejně prohlašují, že opouštějí hříšný svět, aby se stali členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.

V Kristově příkazu, aby jeho následovníci šli a kázali evangelium všemu stvoření, je jasně zdůrazněn spásný význam křtu ve slovech: „Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen“. Je-li křest tak důležitý, jak se zde zdůrazňuje, pak bychom mu měli věnovat velkou pozornost. Důsledky křtu nebo jeho zanedbání jsou dalekosáhlé. Je vnějším znamením vnitřního očistění. Je to významný symbol našeho spojení s tělem Kristovým, s církví. Křest je skutečnou bránou do církve.

1. Stručně z dějin křtu

Co můžeme pokládat za starozákonní základ křtu? 3 Moj 14,8.9; Zach 13,1

- a) Už v předkřesťanské době byl křest znám jako náboženský obřad. Starozákonním základem křtu jsou obřadná umývání, koupele, kropení vodou podle hebrejského ceremoniálu.
- b) V pozdějším židovstvu jsou pro pozadí křtu tři momenty: 1. podle talmudu všechno obřadní umývání souviselo se službou ve svatyni a provádělo se úplným ponořením do nádoby s vodou, 2. z talmudu víme i to, že koncem prvního století křesťanského letopočtu se od prozelytů židovství vyžadoval křest, obřizka a oběť, 3. historik Josefus Flavius píše o každodenním obřadním umývání Essenských.
- c) V Kumránu se kladl důraz na tělesnou čistotu „vyvolených“, která závisela na správném životě a byla předpokladem daru „ducha“.

2. Křest Janův

Jaké svědectví o Janově křtu čteme v Písmu? Luk 7, 29.30

Jan Křtitel jako Ježíšův předchůdce byl první, který upozorňoval na křest jako na vnější znamení vnitřní změny a veřejné potvrzení pokání a obrácení. Výjimkou nebyli ani Židé, kteří se sami pokládali za spravedlivé a kteří se domnívali, že nemusí činit pokání. Janova výzva ku pokání se týkala bez výjimky všech farizeů a zákoníků právě tak, jako lidí ostatních. Bůh chtěl, aby Židé všech vrstev přijali spásu na základě pokání a víry a aby se v důsledku toho dali pokřtít.

Co o svém křtu a poslání řekl sám Jan Křtitel? Jan 1, 26–28

Jan Křtitel položil důraz na pokání před křtem a křest kladl do souvislosti s Duchem. Janův křest byl přístupný všem, nejen „vyvoleným“.

Co říká Písmo o Janově kazatelském působení na judské poušti? Mat 3,5.6

O čem mluví jiné svědectví evangelia, které se týká Janova křtu? Jan 3,23

Každý, kdo byl svědkem křtu ponořením, pozná hned podobnost popsané události. A naopak, kdo byl svědkem křtu pokropením, si všimne velkého rozdílu se křtem Filipovým nebo Janovým.

3. Ježíšův příklad

Čím potvrdil Pán Ježíš význam i způsob křtu? Mat 3,14—16

Křest Janův nebyl ještě úplný. On sám na to upozorňuje. Pán Ježíš svým příkladem uznal význam křtu, potvrdil jeho způsob a současně dosvědčil, že Janovo poslání je od Boha. Ježíš Kristus dal plný význam křtu tím, že uvedl Ducha svatého jako trvalého činitele do života pokřtěného věřícího.

Ježíš nepřijal křest jako vyznání viny za své hříchy, nýbrž ztotožnil se s hříšníky a učinil to, co musíme učinit my. Také život plný utrpení a trpělivého snášení, který Ježíš prožil po svém pokřtění, je pro nás příkladem.

Který významný příklad křtu v prvotní církvi uvádí Nový zákon? Sk 8,35—39

Etiopský komorník se vracel z Jeruzaléma domů. Cestou četl ze svitku o Mesiáši — Kristu, který přijde jako zástupná oběť za člověka. Tuto prorockou řeč sice nechápal, ale Pán mu poslal křesťanského kazatele Filipa, který mu všechno objasnil.

Z kterých slov Písma poznáváme význam křtu nejen pro společenství v církvi, ale i pro věčnou spásu? Sk 2,40—42.

Podle citovaných Kristových výroků učedníci neměli pouze učit lidi všech národů a připravovat je pro členství v křesťanské církvi, ale měli je také pokřtít, jestliže přijali jejich učení. Křest podle Božího plánu je bránou, kterou dospělí věřící vcházejí do církve. Tím jsou navenek „připojeni“ k tělu věřících (Sk 2,41).

4. Kristův příkaz

Co poznáváme z Kristova příkazu před jeho nanebevstoupením? Mat 28,19.20

Z Ježíšových slov vyplývá význam křtu. Křest tedy patří k těm Kristovým ustanovením, která nás sice sama o sobě nespasí, ale která nemůžeme zanedbávat nebo zlehčovat. Jestli Boží Syn uznal za vhodné ukázat nám cestu vlastním příkladem, pak není pochyby o významu jeho příkazu jít učit a křtít.

Co má podle uvedených Ježíšových slov nutně předcházet křtu? Mat 28,20; Mar 16,16

a) **P o u č e n í** o tom, co Pán Ježíš přikázal svým učedníkům. Vyznávání lásky jenom slovy nestačí. Křtěnec musí mít povolné srdce chápat skutečně význam křtu i zvěst Božího slova.

b) **V í r a** je dalším krokem. Nestačí jenom informativní poznávání Písma. Člověk musí věřit v učení Písma. Musí věřit v zástupnou oběť Krista, který zemřel, byl pochován a vstal z mrtvých za hříšné lidi. V Kristově smrti musí vidět svou vlastní smrt. Musí věřit, že Kristova krev má moc očistit ho od všech hříchů.

c) **P o k á n í** předchází křtu, a to podle slov Písma ve Skut 2,38.

5. Vyznání křtem

Co vyznáváme přijetím symbolického úkonu křtu? Řím 6,3.4; Gal 3,26.27

Křtem vyznáváme víru ve smrt, pohřeb i zmrtvýchvstání Krista. Kající hříšník umírá svému starému životu v hříchu. Je symbolicky pochován do vodního hrobu a povstává z něho k novému životu jako nové stvoření v Ježíši Kristu. To všechno se děje vírou.

a) **S m r t.** Kající hříšník opouští staré zvyky a starou cestu hříchu. Kristova moc umrtvuje hřích v životě člověka. Srdce poslouchá nového Pána. Tím Pánem je Ježíš Kristus.

b) **Pohřeb.** Když někdo zemře, je ho možno pochovat.

c) **Zmrtvýchvstání.** Kristus slíbil, že každý znovuzrozený člověk povstává k novému životu (Jan 3,5).

6. Biblický způsob křtu

Které biblické příklady křtu jasně vystihují, jaká praxe odpovídá původnímu významu tohoto slova? Jan 3,23; Sk 8,38.39

Řecké slovo „baptiso“ se v dávných dobách používalo k vyjádření namáčení roucha do roztoku barvy, anebo když šlo o ponoření do nádoby při nabírání vody. Z biblických příkladů křtu jasně vyplývá, že šlo o ponoření. Jan Křtitel křtil v „Enon, blízko Sálím, nebo byly tam vody mnohé“ (Jan 3,23). Kdyby Jan byl kajícímsky kropil nebo poléval, byl by zbytečný požadavek „mnohých vod“. Ve Skut 8,38.39 čteme, že Filip i komorník „vstoupili oba do vody“ a po křtu „vyšli z vody“. Bylo tam tedy zřejmě mnoho vody.

Kdy jediné má Pavlova obrazná řeč svůj plný význam? Kol 2,12

Pavlova slova mají smysl jen tenkrát, když křest chápeme jako ponoření. Je zřejmé, že obraz pohřbu a zmrtvýchvstání má význam jen tenkrát, když se myslí na křest ponořením. Je pozoruhodné, že baptisteria ve starých církevních sborech svědčí o tom, že křesťanská církev staletí křtila ponořením.

Jakými změnami prošla v církevních dějinách praxe křtu?

Křest uznávají a provádějí skoro všechny křesťanské církve, i když se liší způsobem jeho provádění. Některé církve křtí ponořením, jiné pokropením nebo politím vodou. Z významu řeckého slova je však jasné, že novozákonní způsob křtu byl křest ponořením. Poznáváme to z biblických popisů tohoto obřadu a z odkazu na jeho duchovní význam.

Ti, kteří v dobách apoštolských, jakož i v dalších třech staletích se dali pokřtít, činili to ve věku dospělém a z vlastního rozhodnutí. Křest dospělých byl pravidlem, nikoli výjimkou. V pozdějších staletích to bylo naopak. Provádění křtu prošlo hlubokou změnou. Místo dospělých byly křtěny děti. Místo vlastního rozhodnutí platilo rozhodnutí rodičů. Místo předběžného vyučování stačilo vyznání rodičů. Vlastní vyznání křtěnce se odsunulo na věk pozdější. Změnil se i způsob křtu: místo symbolické smrti pohřbu ve vodním hrobě, jakož i povstání z něho, nastoupilo symbolicky nevýrazné a nic neříkající kropení dětí. Tuto praxi nelze ospravedlnit Písmem.

4. úkol — dne 24. října 1981

Večeře Páně

Zákl. verš: Jan 6,54

V nové smlouvě, kterou Kristus ustanovil, není mnoho symbolů. Křest tvoří první krok do křesťanského života. Přirozený člověk symbolicky umírá hříchu. Potom se rodí k novému, duchovnímu životu. Aby však tento znovuzrozený člověk mohl žít, potřebuje vhodný pokrm. Je to Boží slovo. V něm je i ustanovení památky večeře Páně.

Ustanovení křtu a večeře Páně jsou dva symboly. Chléb a víno představují Spasitelův život, jeho rady, jeho učení, které nás musí proniknout. Podobně jako hmotný pokrm udržuje život těla, duchovní pokrm živí ducha.

Památka večeře Páně naznačuje jednotu věřících a spojení s Bohem. Zde jde o obecenství. Tento symbol se však naneštěstí stal předmětem sporů v církvi. A Kristova slova, která jsou tak jednoduchá, byla překroucena nejrůznějšími výklady.

Večeře Páně připomíná vykupitelskou smrt Ježíše Krista. Je pečetí Boží milosti, odpuštění našich hříchů, symbolem obecenství s Ježíšem Kristem, zárukou budoucího požehnání, totiž návratu Ježíše Krista a našeho spojení s ním.

1. Starozákonní velikonoce

Na památku čeho měl Izrael slavit velikonoce pro všechny věky? 2 Moj 12,12.13

Izraelité poslechli příkaz Boží. Urychleně konali přípravu na odchod. Rodiny se shromáždily, zabily beránka, upekly jeho maso na ohni, připravily nekvašený chléb a hořké byliny. Otec, kněz domácnosti, natřel krví beránka veřeje dveří a přišel ke své rodině. V rychlosti a mlčky snědli beránka. Všichni prvorození čekali s napětím na vývoj událostí. Otcové a matky tiskli své milované prvorozené v náručí při pomýšlení na strašnou ránu, která má této noci dopadnout. Avšak anděl smrti nenavštívil jediný příbytek Izraele. Znamení krve — znamení ochrany Spasitele — bylo na jejich dveřích, a záhuba tam nevkročila.

Co měli Izraelští připomínat svým dětem? 2 Moj 12, 14.27

Velikonoce měly připomínat Izraeli vysvobození z egyptského otroctví. Bůh přikázal, aby se každý rok vyprávěl příběh vysvobození, když se děti budou ptát na význam tohoto ustanovení. Tak se zázračné vysvobození Izraele mělo udržet ve stálé paměti všech.

2. Předobraz a skutečnost

Za koho označil Jan Křtitel přicházejícího Ježíše Krista? Jan 1,29

Velikonoční bohoslužby měly podle Božího záměru odvádět pozornost lidí od jejich pozemských starostí a připomínat jim divy, které Bůh vykonal v Egyptě pro jejich

vysvobození. Bůh chtěl, aby v tom poznali zaslíbení, že budou vysvobození z hříchu. Jako krev zabitého beránka zachránila příbytky Izraele, tak krev Kristova zachránil každého, kdo jej vírou přijme za svého Spasitele. Symbolická bohoslužba byla účinná jen tenkrát, když přiváděla ke Kristu jako k osobnímu Spasiteli. Bůh chtěl, aby velikonoční bohoslužba přiváděla věřící k tomu, aby přemýšleli o Kristově poslání.

Co píše apoštol Pavel o „velikonočním beránku“? 1 Kor 5,7

Velikonoce se staly svátkem, který měl připomínat nejen vysvobození z Egypta, ale který měl být i předzvěstí ještě většího vysvobození, které vykoná Kristus vykupením svého lidu z poroby hříchu. Obětní beránek představuje „Beránka Božího“, ve kterém je jediná naše naděje a spása. Apoštol říká: „Náš velikonoční Beránek byl za nás obětován, Kristus“.

Bůh si přál, aby velikonoční beránek nebyl pouze zabit, ale aby jeho krví byly potřeny veřeje dveří. Tak i krev Kristova má mít svůj dosah na všechny lidi. Také si uvědomujeme, že Kristus sice zemřel pro celý svět, ale že především zemřel pro každého z nás jednotlivě.

Jaký je rozdíl mezi starozákonní velikonoční večeří a večeří Páně? Luk 22,14—16

Kristus dospěl k přelomu mezi dvěma bohoslužebnými systémy a jejich slavnostmi. Velikonoce byly ustanoveny jako připomínka vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Ustanovení večeře Páně bylo zavedeno na památku velkého osvobození, které přináší Kristova smrt. Zatímco národní slavnost Židů ztratí význam, služba, kterou zřídí Kristus, zůstane ve všech zemích a ve všech dobách, pokud Kristus nepřijde znovu v moci a slávě.

3. Příklad a poučení

Za jakých okolností a jakým způsobem chtěl Pán Ježíš naučit své učedníky pokoře? Jan 13,5

Když se Ježíš opásal ručníkem, aby smyl prach s jejich nohou, chtěl tímto činem smýt z jejich srdcí nepřátelství, řevnivost a pýchu. Umytí mělo daleko větší význam než jen umytí jejich zaprášených nohou. V takovém stavu, v jakém byli, nebyl ani jediný z nich připraven pro obecenství s Kristem. Dokud se nestanou pokornými a láskyplnými, nebudou hodni účastnit se velikonoční večeře nebo podílet se na pamětní službě, kterou Kristus zakrátko ustanoví. Jejich srdce musela být očištěna. Pýcha a samolibost plodí rozkol a nenávisť, avšak to všechno Ježíš smyl, když jim umyl nohy. Jejich smýšlení se změnilo. Když na ně Ježíš pohlédl, mohl říci: „Jste čisti.“

Svým životem a učením poskytl Ježíš dokonalý příklad nesobecké služby, která má svůj původ v Bohu. Tento vzor služby svěřil Bůh svému Synu. Celý jeho život byl podřízen zákonu služby. Sloužil a pomáhal všem.

Co měli učedníci podle slov Páně dělat i v budoucnosti? Jan 13,13—16

Těmito slovy Kristus ustanovil náboženský úkon. Činem našeho Pána se tento ponížující úkon stal posvátným obrazem. Učedníci ho měli zachovávat, aby jim nikdy nevytizelo z paměti Kristovo naučení o pokoře a službě. Tento obřad je i Kristem ustanovenou přípravou pro posvátnou službu. Pokud má člověk v srdci pýchu, není připraven přijímat tělo a krev Kristovu. Právě proto ustanovil Ježíš, aby se zachovávala vzpomínka na jeho pokoj.

Jaký byl další osud tohoto jasného příkazu Páně v dějinách církve?

S rozmáhajícím se odpadnutím došlo ke zneužití tohoto ustanovení. Nikdy však úplně nevytizelo. Ambrož, milánský biskup a vynikající vůdce 4. stol., učil, že Kristův příklad platí v tomto ustanovení doslova. Keltské sbory ve Velké Británii a také i jinde pokračovaly v umývání nohou, které bývalo často označováno jako „menší křest“.

4. Na mou památku

Jaký obřad ustanovení večeře Páně zaznamenává evangelista Matouš? Mat 26,26—29

Kristus sedí u velikonoční večeře. Před ním jsou nekvašené chleby, používané o velikonočních. Na stole je velikonoční víno. Tyto pokrmy použije Kristus, aby jimi znázornil svou neposkvrněnou oběť. Nic, co bylo zkaženo kvasem, co je symbolem hříchu a smrti, nemůže představovat „čistého a neposkvrněného Beránka“. Tím, že Ježíš se svými učedníky jedl chléb a pil víno, zavázal se, že je jejich Vykupitelem. Dal jim novou smlouvu, podle níž všichni, kteří ho přijímají, se stávají Božími dětmi a spoludědici Kristovými. V této smlouvě dostávají všichni požehnání, které poskytují nebesa v životě tomto i budoucím.

Jakou zvěst obdržel apoštol Pavel od Pána, aby ji dále zvěštoval? 1 Kor 11,23—25

Kristus, neposkvrněný Beránek Boží, se zakrátko obětuje jako oběť za hřích a tím ukončí předobrazný obětní systém, který 4.000 let naznačoval jeho smrt. Když večeřel se svými učedníky, ustanovil místo tohoto systému službu, která bude připomínkou jeho velké oběti.

5. „Pokud nepřijde“

Co vlastně zvěstují věřící, kteří se účastní novozákonní památky? 1 Kor 11,26

Tato smlouva byla potvrzena Kristovou krví. Při uskutečňování obřadu má učedníkům stále připomínat věčnou oběť, která byla přinesena pro každého jednotlivce.

Jaké zaslíbení dal Pán Ježíš učedníkům při poslední večeři? Mat 26,29

Obřad večeře Páně poukazuje na Kristův druhý příchod. Jeho účelem je udržovat tuto naději živou v mysli učedníků. Ve svém soužení nacházeli útěchu v naději na návrat svého Pána. Jen proto, že Kristus zemřel, můžeme s radostí očekávat jeho druhý příchod. Kristova oběť je ohniskem naší naděje. K ní upíráme svou víru.

6. Pokrm pro věčný život

Která slova Pána Ježíše jasně naznačují důležitost stálého přijímání spásného Kristova těla a jeho krve? Jan 6,53—57

Když přijímáme chléb a víno, které jsou symbolem Kristova ukřižovaného těla a jeho prolité krve, účastníme se v představě poslední večeře Páně v horní dvoraně. Zdá se nám, že kráčíme zahradou posvěcenou smrtelným zápasem Ježíše, nesoucího hříchy světa. Jako bychom byli svědky zápasu, ve kterém bylo dosaženo našeho smíření s Bohem. Plán spasení se nám objevuje v celé slávě a vzpomínka na Golgotu vzbuzuje v našich srdcích svaté pocity. Do našich srdcí i úst vstupuje chvála Bohu a Beránkovi. Události Golgoty vypuzují z našeho života veškerou pýchu a samolibost. Nic nám tak neumožňuje úzké spojení s Pánem i mezi sebou navzájem jako večeře Páně.

Proč setrvali učedníci v lámání chleba? 1 Kor 11,24

Jak poznali učedníci v Emaus svého Pána? Luk 24,35

Památka večeře Páně zachovává vnitřní jednotu společenství, kterou se vyznačovala prvotní církev. První křesťané se scházeli v soukromých bytech, později v katakombách, v jeskyních, často už před svítáním. Společenství víry je semklo kolem stolu Páně. Jednota ducha je udržovala ve svazku pokoje. Při přijímání symbolů těla Páně dostávala pro ně pobožnost nový význam.

5. úkol — dne 31. října 1981

Boží dar proroctví

Zákl. verš: 2 Par 20,20

Adventisté s. d. věří, že jedním z darů Ducha svatého je dar proroctví, který se v posledních dobách církve ostat-

ků projevil v životě a díle E. G. Whiteové. Sestra Whiteová začala oslovovat církve v době poselství třetího anděla (Zj 14), tj. po velkém zklamání v říjnu 1844. Lidem, kteří byli ochotni pro Krista obětovat všechno, připomínala poselství s. Whiteové slova života z Písma. Zápasící a rozvíjející se „malé stádo“ věřících poznávalo záblesk světla, který poutníkům do Božího města náhle osvětlil cestu. Kde je nyní tento Boží posel? Odpočívá. Dne 16. července 1915 ve věku 87 let E. G. Whiteová zemřela. Odkaz jejích spisů však žije dál. Zůstalo po ní na sto tisíc napsaných stran. O čem? O výšinách i hloubkách Boží lásky, o Božím plánu pro církve od počátku až do konce.

1. Dary Ducha svatého

Co měla křesťanská církev získat prostřednictvím Ducha?
1 Kor 12,7–11

Kristus vyprosil pro svou církev od Otce největší možný dar — Ducha svatého. Duch svatý se stal sám největším dárce. V dávných dobách oslovoval Bůh lidi ústy proroků a apoštolů. Dnes je oslovuje svědectvím svého Ducha. Bůh svému dnešnímu lidu projevuje svou vůli tak důrazně, jako nikdy předtím.

Jak dlouho měl Duch svatý zůstat v církvi? Jan 14,16

Kristus zaslíbil své církvi Ducha svatého. Toto zaslíbení platí pro nás právě tak, jako pro učedníky. Modleme se vroucně, aby jako kdysi o letnicích sestoupil i na nás Duch svatý. Velmi ho potřebujeme.

O čem měli vědět křesťané v Korintu? 1 Kor 12,1

Církev musí pochopit, jaké různé jsou duchovní dary a jaké je jejich uplatnění. Mluvíme často o ovoci Ducha, ale méně o jeho darech. Dary zušlechťují církev a vedou ji k jednomyslnosti, takže se členové stávají mocnými svědky nového života. V určitém smyslu jsou dary Ducha svatého stromem, na kterém roste ovoce Ducha.

2. Nepřetržitost duchovních darů

Kde se měly projevit duchovní dary? 1 Kor 12,28

Čteme, že tyto dary dostala církev. Má-li tedy některý věřící v církvi nějaký dar, pak můžeme říci, že tento dar „je v církvi“.

Které hlavní dary Ducha zaznamenává ap. Pavel? Řím 12,6—8

Pán Bůh nikdy v dějinách lidstva nepřerušil spojení mezi svým trůnem a svou bojující církví na zemi. Vždyť v důsledku rychlého úpadku světa je dnes třeba více duchovního usměrnění než kdykoli jindy. Oživení zvláštního zjevení z Boží strany odpovídá Ježíšovým zaslíbením o se-slání Ducha svatého, aby byl v církvi „na věky“ (Jan 14,16). Souhlasí to i s Pavlovým novozákonním ujištěním, že dary Ducha svatého mají zůstat v církvi „až bychom dosáhli všichni jednoty víry a poznání Syna Božího“ (Ef 4,13). Prorocství je jedním z těchto darů.

3. Účel darů Ducha

K jakému účelu dal Bůh své církvi duchovní dary? Ef 4,11.12

Jde o neustálý vzrůst a rozvoj povahy, ale ne o dosažení nějaké poslední dokonalosti, za kterou už nic nenásleduje: Ti, kteří byli obdařeni o letnicích mocí, měli se ze všech sil snažit, aby dorostli zralého lidství, měřenou mírou Kristovy plnosti. Učedníci prosili o novou milost, aby dospěli k vyšší dokonalosti. Pod vedením Ducha svatého a vírou v Boha i nejslabší učedníci dokázali rozmnožovat svoje svěřené schopnosti a dosáhnout posvěcení.

Duchovní vzrůst patří k přednostem, které vyplývají z jednoty Ducha. Náš vzrůst v milosti, naše radost, naše prospěšnost — to všechno závisí na našem spojení s Kristem, jen každodenním vytrvalým obecenstvím s Ježíšem porosteme v milosti. Kristus s námi nemá být jen na počátku a na konci našeho životního putování, ale na každém kroku.

Jak dlouho měly tyto duchovní dary zůstat v církvi?
Ef 4,13.14; 1 Kor 13,9.10

V církvi se mají projevovat duchovní dary jako dary Ducha potud, pokud neskončí na zemi své poslání. Pokud věřící nejsou dokonalí, pokud mezi sebou budou v otázkách víry rozdělení a nedosáhnou úrovně Ježíše Krista, potud jsou potřebny dary Ducha a mezi nimi i dar proroctví. Zdá se, jakoby v závěrečném údobí církevních dějin se nejvíce projevoval dar proroctví. To však nebrání projevům ostatních novozákonních darů.

4. Dar proroctví

Čím se stali a na čem měli budovat ti, kteří byli kdysi jen cizinci a příchozí? Ef 2,19.20

Prorok je právě tak Božím služebníkem jako apoštol, a proto jeho práce při zvěstování Božího odkazu je důležitá. Jedním z největších důkazů, že duch prorocký, tak jak se projevil skrze s. Whiteovou, je pravým darem Ducha svatého církvi ostatků, spočívá v důsledné víře autorky v neomylnost a svrchovanost Písma.

Oč se měli věřící v Korintu zvláště snažit? 1 Kor 14,1

Pro církev je důležité, aby rozuměla úloze ducha prorockého. V dřívějších dobách mluvil Bůh k lidem skrze proroky a apoštoly, dnes je oslovuje svým Slovem a zvěstí ducha prorockého. Ve všech dobách dával Bůh své církvi potřebné pokyny k vykonání Boží vůle a ukazoval cestu, kterou se má ubírat. Duch svatý je po daru jednorozeného Syna Božího tím největším darem, které lidstvo dostalo.

5. V církvi ostatků

Jaké zaslíbení pro Boží církev zaznamenal prorok Joel?
Joel 2,28—32

Pán zaslíbil skrze proroka Joele, že v posledních dnech se dar proroctví objeví znovu (Joel 2,28—32; Sk 2,17—20). Chce snad někdo popřít, že žijeme v poslední době? Mou-

drost, kterou dnes potřebujeme, nezískáme z „jazyků“ nebo „divů“, ale ze směrnic, které se nalézají v knihách prorockých. Pavlovo napomenutí je dnes právě tak pravdivé, jako když napsal: „Ducha neuhašujte, proroctvím nepohrdejte. Všechno zkuste, a co je dobré, toho se držte.“

Za co smíme být v církvi Boží obzvláště vděční? 1 Kor 1,5.7; Zj 12,17

V době konce poslal Bůh svou služebnici s významnou úlohou k církvi ostatků. Měli bychom být vděční a pokorní za takovou přízeň. Mnozí jiní křesťané by byli vděční za rady, které dostali adventisté s. d. Nemůžeme se vymlouvat, že nevíme, co Pán Bůh od nás chce a jak nás chce zmocnit trvalou přítomností Ducha svatého. Skrze svědectví nás Pán Bůh varuje, kárá, radí nám a chce nám vštípit důležité pravdy svého Slova. Psaná svědectví nemají přinášet nové světlo, ale vštípit do srdce inspirované pravdy už zjevené.

6. Věříme Božím prorokům

Proč církev před druhým příchodem Páně potřebuje svědecká poselství, když Písmo je dostatečným „pravidlem víry a života“?

Na tuto otázku nám dává odpověď několik skutečností:

- 1) Církev bojující proti původci hříchu potřebuje každou duchovní pomoc, kterou jí milující Bůh může poskytnout.
- 2) Prohlubující se propast mezi dobou prvních křesťanů a dnešní dobou zvyšuje potřebu zdravého výkladu Písma.
- 3) Věřící, kteří mají zrcadlit Ježíšův obraz, smějí přednostně získat jedinečné poznání Boží vůle.

Co však mají mít členové církve ostatků na zřeteli v souvislosti s používáním spisů ducha prorockého?

- 1) Výroky ducha prorockého nemáme vytrhovat z jejich souvislostí.
- 2) Nemáme přeceňovat určité oblíbené výroky ze spisů ducha prorockého na úkor jiných, snad ještě závažnějších.
- 3) Ducha prorockého nemáme zbavovat autority odsouňováním inspirace.

Které osvědčené rady se máme přidršet až do konce?
2 Par 20,20

6. úkol — dne 7. listopadu 1981

Bdělost na modlitbách

Zákl. verš: 1 Teš. 5,17

K samotné podstatě křesťanského života věřícího člověka patří víra, modlitba a bdělost. Okolnosti ve světě, v kterém člověk žije, činí modlitbu nutnou. Protože křesťanství není jen teoretické slovní vyznávání pravd, ale osobní vztah ke Kristu, bez kterého není spasení, pak obecenství s Ježíšem se udržuje jen bdělostí na modlitbách. Jestli se toto zanedbá, pak obecenství s Kristem slábne a stává se bezduchou formalitou. Proto se máme podle slov Ježíšových stále „modlit a neochabovat“ (Luk 18,1). Největší vítězství Kristovy církve jsou vítězství ztišení se před Bohem na modlitbě, kdy se s celou opravdovostí chápeme mocné ruky Boží.

1. Podstata modlitby

K čemu jsme byli povoláni podle slov ap. Jana? 1 Jan 1,3b

Jako lidé jsme byli stvořeni pro společenství s Bohem. Povznášející je vědomí, že my nehodní smrtelníci máme možnost obecenství s Bohem. Co více bychom si mohli přát, než spojení s Bohem lásky? Modlitba víry je naší ozvěnou k Božímu volání. Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli. Ne proto, abychom mu řekli, kdo jsme, ale abychom ho přijali do srdce.

Jaký úzký vztah je mezi Bohem a těmi lidmi, kteří k němu přicházejí s důvěrou? 1 Jan 3,1—3

Nemysleme si, že Bůh je od nás daleko. Je nám blíž, než naši nejbližší přátelé, ba dokonce než jsme my sami sobě. Stále nás provází jeho milující přítomnost. Hledejme ho, protože se o nás zajímá. Přeje si, abychom se jeho roucha nejen dotkli, ale žili s ním ve stálém společenství. Máme-li duchovně růst, musíme být ve stálém obecenství se svým nebeským Otcem.

2. Vzor modlitby

Čím se vyznačoval Kristův kříž? Mar 1,35

Ze života Pána Ježíše poznáváme, jaký význam má modlitba pro každého člověka. Pán Ježíš se jako skutečný člověk modlil směle a s důvěrou ke svému nebeskému Oci. Znal lásku svého Otce, a proto k němu přicházel s takovou důvěrou. Modlitba měla v životě Ježíše velký význam. Kdyby se nebyl tak modlil, nebyl by žil takovým životem.

Pán Ježíš byl neposkvrněný, hřích mu byl cizí, a přece se modlil. Modlil se za své učedníky i za sebe, čímž se ztotožňoval s našimi potřebami, slabostmi a mdlobou, které jsou v lidstvu tak běžné.

Která událost z Ježíšova života zjevuje moc modlitby? Luk 3,21.22

Kristova modlitba při této příležitosti je jedinečným svěděctvím toho, jak blízko může být nebe člověku, který se modlí. Jako člověk prosil tak dlouho, pokud jeho lidská přirozenost nebyla proniknuta nebeským proudem, aby spojil lidství s Božstvím. Jeho zkušenost se má stát i naší zkušeností.

V které vrcholné chvíli svého života Pán Ježíš potvrdil své neochvějné modlitební společenství se svým nebeským Otcem? Mat 26,39

Pro Pána Ježíše nebyla modlitba nějakým vyřizováním různých žádostí u Boha. Nebylo to ani duševní rozjímání. Ježíš v Getsemane nemluvil k sobě, aby se pod vlivem

tohoto rozhovoru sám se sebou změnil v člověka, který by dokázal čelit utrpení a snesl ukřižování. V celém Ježíšově životě byla modlitba obecenstvím s jeho nebeským Otcem a přijímáním nebeské síly.

Co dělal ještě Pán Ježíš i v utrpení na kříži? Luk 23,33.34

3. Nutnost modlitby

Čím horlivěji a trpělivěji budeme prosit, tím těsněji budeme spojeni s Kristem. Naše víra poroste a my získáme větší požehnání. Nesmíme prosit ledabyle, příležitostně a náladově, ale vroucně, vytrvale a stále.

Co o trvalém spojení s Bohem píše ap. Pavel? Ef 6,18
Neustálá modlitba je nepřerušované spojení člověka s Bohem, takže žijeme z Božského života. Z našeho života pak plyne zpátky k Bohu čistota a svatost. Naši jedinou jistotou je modlitba ve skrytosti, modlitba při práci, modlitba na cestách, modlitba v noci — s touhou srdce usměrněnou k Bohu. Podobně chodil i Enoch s Bohem. Tak dostával i Ježíš sílu k cestě z Nazaréta na Golgotu.

Jaké vážné napomenutí dal Pán Ježíš v Getsemane učedníkům, když je našel spící? Mat 26,40.41

4. Duch modlitby

Co řekl Pán Ježíš učedníkům o modlitbě? Mat 6,5—7
Nikdy nebyl odmítnut člověk, který přišel k Bohu se zkroušeným srdcem. Ani jediná upřímná modlitba se neztratí. Bůh slyší volání i toho nejslabšího tvora. Touhu svého srdce můžeme vyjádřit ve své komůrce, nebo se modlit během cesty — naše slova dojdou k trůnu Vládce vesmíru. Nemusí je slyšet žádné ucho, přesto však se v hluku života neztratí. Vznáší se z hluku a zmatku světa k nebesům. Mluvíme s Bohem, a on naši modlitbu slyší.

Jaké poučení dal Pán Ježíš Samaritance o duchu modlitby? Jan 4,23.24

Duch svatý nás vyzývá k modlitbě, učí nás, co máme říci, ba dokonce skrze nás i mluví. Pán Bůh zná touhy, které v našich srdcích probouzí Duch svatý. Nemusíme být výřeční, aby nás slyšel. Rozumí úzkostlivým touham srdce a je ochoten nám pomoci a požehnat nás.

V jakém duchu se máme modlit? Co nám radí ap. Pavel? Fil 4,4–6

Co nám v této souvislosti připomíná ap. Juda? Juda 20.21

5. Nauka o modlitbě

Jakou praktickou radu dal Pán Ježíš svým učedníkům, když ho žádali, aby je naučil modlit se? Luk 11,9.10

Poučení o modlitbě z Luk 11 je skutečným zrcadlem života našeho Pána. Denně se snažil pomáhat, aby mohl lépe sloužit svým bližním. Jeho naučení však nemůžeme jen povrchně přecházet. Pán Ježíš názorně vystihl zásady, kterým mohou rozumět všichni. Ukazuje nám pravého ducha modlitby. Poučuje nás o potřebě vytrvalosti při předkládání našich žádostí Bohu a ujišťuje nás o jeho ochotě slyšet i vyslyšet naši modlitbu.

Jak je nutné se modlit podle podobenství o prosbě přítele? Luk 11,5–8

Máme žádat, abychom mohli dát. Zásada Kristova života musí být zásadou našeho života. Tatáž obětavost, sebeobětování, to všechno, co se projevilo u Ježíše, musí být zřejmé i u jeho následovníků. Naším posláním na světě není jen služba sobě, ale oslava Boha při záchraně hynoucích lidí. Máme žádat o požehnání, abychom mohli sloužit jiným.

6. Požehnání modlitby

Jaké ujištění dal Pán Ježíš svým učedníkům o vyslyšení modlitby? Mat 21,22

Modlitba je nebem stanovený prostředek k vítězství nad

hříchem a pro rozvoj křesťanské povahy. Boží moc jako odpověď na modlitbu víry splní prosícím všechno, oč žádají. Smíme prosit o odpuštění hříchu, o dar Ducha svatého, o křesťanskou povahu, o moudrost a sílu konat dílo, o každý dar, který Bůh slíbil. Ujistění zní: „Dostanete.“

Jaké ujistění máme od ap. Jana o splnění upřímné modlitby? 1 Jan 5,14.15

Když přistupujeme k Pánu s vírou, pak každá prosba se dotýká Božího srdce. Když jsme prosili o jeho požehnání, měli bychom věřit, že ho přijímáme, děkovat mu, že jsme ho přijali. Pak máme jít za svými povinnostmi v ujistění, že požehnání se uskuteční, až bude potřeba největší.

Víra je pro trvalou modlitbu podstatně důležitá. Svě prosby můžeme předkládat nebeskému Otci jako Jákob nebo Eliáš a dožadovat se všeho, co Bůh zaslíbil. Při splnění jeho slov jde o čest jeho trůnu. Modleme se s vírou a svůj život uveďme v soulad se svými prosbami, abychom přijali požehnání, o které prosíme. Ať naše víra neslábne, protože přijaté požehnání je úměrné naší víře. Modleme se, věřme, radujme se. Oslavujme Hospodina, nebo vyslyšel naše prosby. Vezměme ho za slovo, „protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný“ (Žid 10,23). Ani jediná upřímná modlitba se neztratí.

7. úkol — dne 14. listopadu 1981

Z Božího Bohu

Zákl. verš: Mat 6,33

Pravým tajemstvím vítězného křesťanského života je dát v našem životě přednost Bohu. Zde právě začíná skutečné náboženství. V tomto bodu zkoušel Bůh člověka od počátku.

Pán Bůh chce, abychom mu neochvějně věřili, bezvýhradně důvěřovali a byli na něm ve všem závislí. Na nás chce dokázat, co se děje, když on je na prvním místě v životě svého lidu. Přirozený člověk mívá na prvním místě vlastní „já“. Snaží se být šťastný. Avšak „hledáním království Božího a jeho spravedlnosti“ přicházíme k trvalému štěstí zde na zemi i na věčnosti.

Základní pohnutkou k obětavosti je láska. Dávání je prostředek k vyjádření lásky. Čím více tuto lásku vyjadřujeme, tím více roste. Toho, kdo chápe a uplatňuje Boží lásku, není třeba prosit nebo nutit, aby svůj život odevzdal Bohu. Takový člověk dává ochotně, radostně, pravidelně, nezištně a obětavě, protože miluje Boha. Svůj život svěruje Bohu a zasvěcuje ho Boží službě, rovněž tak schopnosti a čas. Uznává, že všechno to patří Bohu.

1. Bůh jako dárce

Co čteme v Písmu o Božím vlastnickém právu na všechno? Žalm 24,1; Žalm 100,3

Člověku musí být jasno, že Bůh jako Stvořitel je absolutní vlastník všeho. Jemu patří všechno stvoření. Vlastnictví patří k jeho stvořitelské moci. Člověk je rovněž Božím vlastnictvím, a to i po pádu do hříchu. Patříme tedy Bohu nejen právem stvoření, ale i právem vykoupení. Všechna požehnání nynějšího i budoucího života dostáváme s pečelí golgotského kříže. Nemáme tedy v duchovním životě nic, co by nebylo získáno Kristovou krví.

Jak se Pán Bůh o nás ještě postaral a co o tom říká ap. Pavel věřícím? Řím 8,32

Sotva kdo může číst evangelium, aniž by na něj nezapůsobila oběť, kterou Bůh přinesl, když dal svého Syna na smrt za padlé lidstvo. Dar Boží lásky, který zachraňuje lidi a posvěcuje ke křesťanské službě druhým, přesahuje každé lidské chápání. Kristus je v Písmu často označen za největší Boží dar člověku. Všechny Boží dary jsou zdarma. Člověk je má jen vděčně přijmout.

Jaké dary dostává člověk od Boha? Jak 1,17

2. Člověk jako správce

Kdo se měl starat o Boží vlastnictví? Mat 25,14

Co je prvořadou vlastností správce? 1 Kor 4,2

I když všechno patří Bohu, Bůh povolával každého člověka ke správě svého majetku a ode všech bude jednou požadovat, aby se každý zodpovídal ze svého správcovství. Podle výroků Písma víme, že hřivny, schopnosti, možnosti a příležitosti byly rozděleny a lidé s nimi mají hospodařit tak, aby Bohu mohli vydat počet ze svého správcovství. Při správném hospodaření je prvořadým zájmem správce, aby zutilkoval všechno k Boží slávě. Věrný správce se ztotožňuje se zájmy svého Pána. Křesťan proto neslouží sobě, ale svému Pánu. Všechno chce dělat ke slávě Boží. Pracuje z celého srdce jako Pánu.

Jaká zásada platí při šafaření s Božím vlastnictvím?
Mar 4,24.25

Kdekoli je život, tam je pokrok a vzrůst. V Božím království je ustavičný život. Přijímáme od Boha a vracíme Pánu jeho vlastnictví. To platí v časných i duchovních věcech. Pán nepřichází na tento svět se zlatem a stříbrem, ale aby šířil své dílo. Dává lidem možnosti, aby svými dary a obětmi udržovali pokrok jeho díla.

Které příklady Písma mají být křesťanovi v otázce správcovství se svěřenými hřivnami výstrahou a proč?
Mat 6,31.32; 19,21

Která poučná zásada z toho vyplývá? Mat 6,24

3. Boží lid

Jaký požadavek měl Bůh vůči svému vyvolenému lidu ve starozákonní době? 3 Moj 27,30

Boží plán v desátkovém systému je krásný ve své jednoduchosti a přímosti. Každý ho může pochopit vírou a odvahou, protože má božský původ. V něm se spojuje jednoduchost a užitečnost a nevyžaduje hluboké studium, abychom ho pochopili a podle něho žili. Každý si může

uvědomit, že může jednat a mít účast při šíření vzácného díla spasení. Každý muž, žena i dítě se může stát pokladníkem Páně a dávat odpověď na potřeby díla Božího.

Žádal Pán Bůh od Izraele i něco jiného než desátek? Žalm 96,8.9

Desátky a různé oběti úhrnně představovaly víc než čtvrtinu příjmu Izraelců. Z toho se pak obstarávalo všechno, co souviselo s bohoslužbou, péčí o chudé a pod.

Kdy je třeba přinést desátky? Přísl 3,9.10

Ustanovení o desátcích Bůh dosud neodvolal. Dodnes vyžaduje jako své vlastnictví desetinu všeho, co nám dává anebo co nám pomohl získat. Bůh si to vyhradil pro své vlastní záměry. Člověk nedává desetinu Bohu jako nějaký dar, ona Bohu patří. Každý by měl pravidelně zjistit svůj příjem a oddělit z něho desátou část jako posvěcený díl Hospodinu.

4. Cíl pravidelné obětavosti

Co musí církev dělat, má-li splnit Ježíšův příkaz o zvěstování evangelia celému světu? Řím 10,13—15

Jakou odpovědnost má církev vůči těm, které Pán oddělil ke službě slova? 1 Kor 9,7.11—14

Bůh očekává od každého člena církve, že bude jeho svědkem a že se osobně účastní sborové činnosti. Je však nutné, aby někteří lidé věnovali všechn svůj čas práci na vinici Páně a vedení díla Božího. Tito lidé nemohou dobře plnit své povinnosti, pokud se církev o ně patřičně nepostarává. Jinak by nemohli pracovat s plným úspěchem. Učení Božího slova je v tomto ohledu jasné.

Jaký vliv má dávání na dárce? Mat 6,21

Kdykoli se snažíme sloužit jiným, získáváme sami pozehnání. Ten, který věnuje prostředky nebo čas na šíření evangelia, spojuje své zájmy a modlitby s lidmi, kteří mají být zachráněni. Cítí s lidmi a je podněcován k větší oddanosti Bohu, aby mohl lépe prospět.

5. Stálá obětavost

Jak máme kromě desátek přispívat na Boží dílo? 1 Par 16,29; 2 Kor 9,7

Dávání může být projevem závislosti na Bohu. Když lidé dávají jenom z přebytku, naznačují, že Bůh je u nich někde na konci. On však chce být na prvním místě. Jestli ho ve svém životě na toto místo dáme, pak všechno ostatní dostaneme s ním.

Jaké zaslíbení máme, že se Bůh může postarat o všechny naše potřeby? Fil 4,19

Dávání je vždy skutkem víry. Bůh neřádá nic nerozumného a o nic nás nechce připravit. Uznáme-li, že Bůh je k nám laskavý a štědrý, pak si to budeme pokládat za přednost, že mu smíme vrátit nejen desetinu, ale přinášet i oběti na pomoc těm, kteří pomoc potřebují. Pán Bůh slíbil, že nám vždy dá tolik, abychom mohli štědře obětovat.

Jaké naučení dal Bůh Izraelcům ohledně výročních shromáždění? 5 Moj 16,17

Sebezapření, které se projevuje ve stálé obětavosti, je Božím lékem proti hříchu, sobectví a lakomství. Bůh ustanovil pravidelnou obětavost na podporu svého díla a na ulehčení trpícím a nuzným. Prikázal, aby se dávání stalo zvykem, který by zmařil nebezpečný a svůdný hřích lakomství. Stálé dávání je smrtelnou ranou lakomství. Pravidelná obětavost má podle Božího plánu přinést dary Pánu, který je posvěcuje.

6. Požehnaná věrnost

Jaké požehnání patří těm, kteří jsou ochotni zkusit věrnost Božích zaslíbení? Mal 3,10

Pán zaslubuje, že otevře průduchy nebeské a vyleje na nás požehnání, které nebudeme stačit ani obsáhnout. Jeho slovo je nám zárukou, že nás požehná tak, že mu budeme přinášet ještě větší desátky a dary. „Navraťte se ke mně a navrátím se k vám“, říká Hospodin.

Jaké zaslíbení dává Pán Bůh skrze ap. Pavla všem, kteří ho ctí věrným spravováním jeho majetku? 2 Kor 9,6

Bůh žádá jako dárce veškerého požehnání určitý podíl ze všeho, co máme. Tím se postaral o zvěstování evangelia. Když jsme v tom Bohu věrni, dokazujeme, že jsme mu za jeho dary vděční. Jestli však zadržujeme, co mu náleží, jak můžeme čekat Boží požehnání? Když jsme nevěrnými správci ve věcech pozemských, jak můžeme čekat, že nám svěří věci nebeské? Je možné, že zde leží tajemství mnohých nevyslyšených modliteb.

8. úkol — dne 21. listopadu 1981

Život jako dar a povinnost

Zákl. verš: 1 Tes 5,23

Ježíšova pozemská služba se vyznačovala vykupitelským dílem. V centru Kristovy vykupitelské služby byl kříž. Kříž je slavný střed důležitých mezníků počínajíc Kristovým vtělením přes bezhříšný život, vzkříšení, nanebevstoupení prostřednickou službu až k jeho druhému příchodu. Kristova smrt umožnila úplnou obnovu člověka, protože naše hříchy byly odstraněny. V evangelích se dočítáme, že Ježíš slepým vracel zrak, pozvedal chromé, uzdravoval malomocné, křísil mrtvé, dával naději beznadějným, vracel hříšníkům nevinnost, potěšoval zarmoucené a nebeskou pravdou osvěcoval nevědomé. Stručně: Ježíšova pozemská služba vedla k dokonalé obnově celého člověka.

Pán Ježíš přišel na tento svět jako neúnavný služebník lidstva. Jeho posláním bylo úplně obnovit člověka. Přinesl mu zdraví, pokoj i dokonalost charakteru. Vykoupení znamená obnovu Stvořitelova obrazu v člověku, návrat k pů-

vodní dokonalosti a takový rozvoj tělesných i duševních schopností, aby se mohl uskutečnit původní záměr stvoření. To je vrcholný cíl člověka.

1. Předivně utvořen

Co čteme v Písmu o předivném Božím utvoření člověka? Žalm 139,14.15

I ty nejgeniálnější počítače jsou jen mrtvým kovovým mechanismem, zatímco člověk je živým, myslícím, cítícím a jednajícím stvořením Božím. Na počátku Stvořitel označil Adama za dílo „velmi dobré“. Adam byl takovým v každém ohledu. Božím záměrem znovuzrození je „uzdravit“ celou jeho bytost a zavést v ní nový soulad. Zdraví je závislé na harmonickém působení mnoha činitelů v lidském těle. Evangelium Ježíše Krista obnovuje celou bytost a dělá z ní, jako na počátku stvoření, všechno „velmi dobré“.

Z kterých slov Písma poznáváme Boží zájem o tělesné blaho člověka hned na počátku? 1 Moj 1,29; 2,8.15

Boží láska a Boží důsledný zájem o duchovní a tělesné blaho člověka začíná u stvoření. Z Písma víme, že Stvořitel se všestranně postaral o všechno potřebné pro první lidi už v ráji. Tato otcovská láska neochabovala ani po pádu do hříchu a nepřestává dodnes.

Co přál apoštol Jan Gájovi a co je i Božím přáním pro všechny jeho děti? 3 Jan 2

Tak jako si plně neuvědomujeme Boží zájem o naše zdraví, tak málo pamatujeme i na význam zdraví pro život víry. A přece všechno, co nám slouží k tělesnému blahu, ovlivňuje i náš duchovní růst a z duchovních hodnot má užitek celé tělo. Nezapomínejme, že i v kousku darovaného chleba je víc pravého nábožensví, než si myslíme. Vlastně i sklenka osvěžující vody podaná žíznivému patří ke skutkům víry. Můžeme tedy říci, že celá zdravotní a misijní služba je zkonkrétněním evangelia.

2. Povinnosti k sobě samým

Jak upozornil ap. Pavel na odpovědnost, kterou mají lidé vůči sobě? 1 Kor 6,19

Tělo je jemně uspořádaným živým chrámem, kde v tajemné jednotě působí stovky rozmanitých složek. Kdovž je tělo zdravé a každá jeho část přispívá k jeho souladu, stává se důstojným příbytkem Ducha svatého.

„Copak nemám právo nakládat se svým vlastním tělem, jak se mi zachce?“ Ne, nemáš. Jsi Božím vlastnictvím právem stvoření i právem vykoupení. K tomu ještě musíme přičíst zákon úcty k sobě jako k vlastnictví Páně, a ten povede k úctě vůči povinnostem k živému organismu, který je tak obdivuhodně stvořen.

Co je slavným posláním všech vykoupených? 1 Kor 6,20

Co podle slov ap. Pavla souvisí s posláním vznešeného určení člověka? 1 Kor 3,16.17

Chrám těla můžeme jistě i znesvětit kouřením, pitím alkoholu, používáním různých drog a nečistých pokrmů a pod. (1 Kor 6,15—20). V Řím 1,24—27 Pavel se hrozí nad zvráceností tělesných žádostí. Kdo ničí chrám těla hříšnými skutky, toho zničí Stavitel tohoto chrámu (1 Kor 3,17). Není správné a Bohu se nelíbí, když přestupujeme zdravotní zákony a pak ho žádáme, aby nás uzdravil z různých nemocí, do kterých jsme se svou vinou dostali.

3. Posvěcení celé bytosti

Co měl ap. Pavel na srdci, když upozorňoval věřící na Boží moc? 1 Tes 5,23.24

Posvěcení člověka znamená vzrůst všech částí jeho bytosti. „Duch“ nepochybně znamená mysl, též inteligenci člověka, kterou působí Duch svatý i posvěcující moc Božího slova. Pod pojmem „duše“ rozumíme tu část lidské přirozenosti, která nachází výraz v pudech, citech a touhách. Tyto pudy a city, uvedené pod vládu rozumu, musí

být posvěceny milostí Boží. Výraz „tělo“ je snad nejjasnější. Rozumíme tím tělesnou tkáň, krev a kostru člověka. Tělo ovládá buď nižší, nebo vyšší přirozenost. Podle vlastního rozhodnutí může bytost člověka ovládat Kristus nebo satan.

Proč a jak vymezil Pán Bůh Izraelitům, co mají a co nemají jíst? 3 Moj 11. kap.

Naše tělo je Kristovým vykoupným vlastnictvím, a my si s ním nemůžeme dělat, co chceme. Jestli jsou lidé skutečně obrácení, budou důsledně dodržovat zákony života, které Bůh vložil do jejich bytosti a budou se snažit zabránit tělesné, duševní a mravní slabosti. Poslušnost vůči těmto zákonům je povinností každého z nás.

4. Životospráva a posvěcení

Co mají dělat ti, kteří v milosti Božího povolání sledují cíl posvěcení? Řím 12,1

Pravé posvěcení, to není jenom nějaká prázdná řeč, ale živá aktivní zásada každodenního života. To znamená, že svým jedením, pitím, oblékáním máme sledovat tělesné, duševní i mravní zdraví, abychom mohli Bohu předložit svá těla; ne jako oběť narušenou nesprávnými zvyklostmi, ale jako „oběť živou, svatou a příjemnou Bohu“.

Jaké napomenutí se týká i nás, máme-li dosáhnout to, k čemu nás Pán povolává? Řím 12,2

Apoštol se všemožně snažil odvést pohany od jejich ponižujících zvyků. Radil, aby své „údy“ posvětili Bohu jako „nástroje spravedlnosti“ a ne nespravedlnosti. Osvícený rozum měl vládnout a působit skrze vůli a přitom měl být sám podřízen Božímu slovu. Výsledkem mělo být posvěcení. Božím záměrem s věřícími je úplná obnova, nové stvoření. Zde jde o posílnění jejich tělesných, duševních a duchovních schopností. Proto křesťan, který se podřizuje Bohu, poslouchá radostně příkaz, aby na zdraví svého těla hleděl jako na záležitost velmi důležitou. Kdyby jednal jinak, znamenalo by to, že překáží Božímu obnovnému dílu.

5. Všechno k Boží slávě

Kterou zásadou se má řídit křesťan v životě víry? 1 Kor 10,31

Písmo nechce být nějakým seznamem zákazů, příkazů a směrnic o tom, co dělat a co nedělat, co máme a co nemáme užívat. Spíš nám udává hlavní zásadu „všechno je třeba dělat ke slávě Boží“. Není třeba připomínat, že tato zásada má své konkrétní uplatnění. Tak např. slova z 1 Kor 10,6—14 nás varují před modloslužbu, nevděčností, nečistotou a nestřídmostí. Pavel velmi důrazně odsuzuje opilství. Tentýž apoštol doporučuje cudnost, slušnost a rozvážnost v odívání.

Víme, že Bůh pamatuje i na nižší tvory, a proto křesťan má povinnost vyhnout se takovým pokrmům a oděvům a vůbec čemukoliv, co působí zbytečné utrpení zvířatům. Nemá právo působit bolest ani němé tváři, ať už kvůli chuti nebo marnivosti.

Jakou radu dal ap. Petr křesťanským ženám? 1 Petr 3,3—6

V jídle i oblékání si chceme zachovat jednoduchost pravé zbožnosti. Jak toho dosáhnout? Poznejme vůli Boží i zásady, které usměřňují naše rozhodování v oblékání i jídle. I původní rajska strava před pádem do hříchu byla jednoduchá. Jednoduchost při stravování maří nepravidelnost v jídle a usměřňuje neovládanou chuť.

6. Běh o závod

Kdo je naším vzorem v boji s pokušením ďábla, světa i vlastního těla? Mat 4,1—4; Jan 16,33b

Kristus začal své vítězství nad světem, tělem i ďáblem na poušti pokušení, a zvítězil. Zárukou našeho vítězství je Kristus, v kterého věříme, a ne víra sama. Kristus bojoval proti chuti, a zvítězil. I my můžeme zvítězit v jeho moci. Kdo vejde branami do Božího města? Jistě ne ti, kteří tvrdí, že nad chutí nemohou zvítězit. Kristus odo-

lával ďáblu, který by nás rád držel v otroctví. I když byl Ježíš zeslaben dlouhým postem, přece odolal pokušení a dokázal, že nemusíme žít v beznaději. Sami nezbavíme. Jak vděční bychom měli být, že máme živého Spasitele, který je ochoten nám pomoci.

Jaký příklad uvádí apoštol, aby povzbudil věřící v běhu o korunu života? 1 Kor 9,24–27

Každý, kdo vyznává, že je učedníkem Ježíše Krista, by se měl zdržovat ode všeho, co škodí tělu, duši i duchu. Lidé, kteří milují Pána a očekávají jeho návrat ve slávě, aby je vzal do svého království, mají mít vznešené ideály a žít podle nich. Věřící, kteří tvrdí, že vyznávají Krista, mají tvořit čisté a svaté společenství, které bojuje proti všem škodlivým zvykům a sklonům.

Jaké svědectví o Boží slávě i o vlastní snaze vyjádřil ap. Pavel? Fil 3,9–14

9. úkol — dne 28. listopadu 1981

Spásná moc evangelia

Zákl. verš: 1 Kor 9,16

Povoláním dvanácti apoštolů položil Kristus základy církevní organizace, která po jeho odchodu měla pokračovat v jeho díle. Bůh si vyvolil církev, aby oznámila lidem jeho vůli spasit člověka. Povolává ji, aby zvěstovala evangelium. Lidé, které povolal ze tmy do svého předivného světla, musí zrcadlit jeho slávu.

Spasitel obětoval svůj drahocenný život, aby založil církev schopnou sloužit trpícím a zarmouceným. Boží slovo nám jasně vyznačuje naši povinnost. Křesťan se má spojit s křesťanem, sbor se sborem, člověk má spolupracovat s Boží mocí pod vedením Duchu svatého a všichni mají přinášet světu radostnou zvěst o Boží milosti.

1. Boží moc

Jak popisuje ap. Pavel lidi, kteří byli vysvobozeni ze svých hříchů? Ef 1,13; 2,4—6

Mnozí, kteří jsou „povolanými svatými“ (1 Kor 1,2), žili dříve neslavným životem. A přece jim Boží dar ospravedlnění dal zcela nový výhled do života. Pavel je nazývá „posly na místě Kristově“, kteří se snažili o to, aby i jiní byli smířeni s Bohem.

„Má slovo pravdy“ spásnou moc i v nás a máme závďavek konečného vykoupení? Ef 2,13.14

Kristova moc pomohla mužům i ženám rozvázat řetězy hříšných zvyklostí. Zřekli se sobectví. Z člověka hrubého se stal člověk uctivý, z pijana střídmy, z nečistého čistý. Tato změna sama o sobě je největším zázrakem. Patří k nejhlubším tajemstvím.

Čím se stává evangelium lidem, kteří ho upřímně přijímají? Řím 1,16; 1 Kor 1,18

Je nutno vykonat velké dílo. Svět nebude obrácen darem jazyků ani zázraky, ale zvěstováním Krista ukřižovaného. Musíme dovolit, aby pracoval Duch svatý.

2. Boží příkaz

Kdy dostali učedníci moc, aby byli svědky evangelia v celém světě? Mat 28,18—20; Sk 1,8

Kristus nebyl daleko od svého nebeského trůnu, když poslal do světa své učedníky. Pokládal za misionáře všechny, kteří uvěří v jeho jméno. A proto řekl: „Jděte do celého světa, kaďte evangelium všemu stvoření.“ Měla je provázet Boží moc.

Kterí jiní lidé kromě učedníků byli obdařeni Boží mocí a odděleni ke svědecké službě evangelia? Luk 10,1; Sk 8,4

Radostná zvěst o zmrtvýchvstalém Spasiteli se šířila do všech končin tehdy známého světa. Stovky křesťanů zvěstovaly „přiblížilo se království nebeské“. Žádná hrozba je nemohla zastavit ani zastrašit. Mluvil skrze ně sám

Pán. Kamkoli přišli, byli nemocní uzdravováni a zvěstovalo se evangelium. Bůh může vykonat velké dílo, necha-
jí-li se lidé vést jeho Duchem.

Jakou povinnost si po celý život uvědomoval ap. Pavel?
1 Kor 9,16

Pavel kázal evangelium, protože nemohl jinak, „byl to povinen“. O břemeno této povinnosti se chtěl rozdělit s křesťanskými věřícími.

3. Prosme Pána

Co se dělo při zvěstování Božího poselství a z moci Ducha svatého? Sk 6,7

To, co měli tenkrát tito Boží mužové a dvanáct apoštolů, máme dnes i my; je to Boží moc, kterou smíme přijímat v pokoře. Pán Bůh nedělá žádné mimořádné zázraky, aby rozšířil svou pravdu. Jestli zemědělec neobdělá půdu, pak Bůh žádným zázrakem neodvrátí nežádoucí důslodky. Jedná podle zásad, které nám svěřil. My máme rozvážně plánovat a uplatňovat prostředky, kterými Bůh všechno přivede k jistým výsledkům. Kdo se nesnaží a jen čeká na podněty Ducha svatého, zahyne v temnotě.

K čemu vyzval Pán své učedníky a k čemu vyzývá i nás a proč? Mat 9,38; Jan 4,35

Boží vinice zahrnuje celý svět a je nutno opracovat každou její část. Do nových území musí přijít lidé inspirovaní Duchem svatým. Božím záměrem není, aby kazatelé konali největší díl práce rozsévání semene Božího slova. Je nutno povzbudit k práci pro Pána i ty, kteří nejsou povoláni do kazatelské služby, aby mohli uplatnit svá rozličná obdarování. Stovky mužů a žen, kteří jsou dnes ještě nečinní, by mohli vykonat pro Pána velkou službu.

Co říká ap. Pavel o potřebě zvěstovat evangelium „dobrých věcí“? Řím 10,14.15

Boha vyzývá jenom ten, kdo v něj věří. Nikdo nemůže

uvěřit, když před tím neslyšel zvěst o Bohu. Bez kazatele tuto zvěst nikdo neuslyší.

4. Čas spěchá

Která slova Páně nám připomínají krátkost času milosti a tím i možnosti zvěstovat Boží evangelium? Jan 9,4

Blíží se příchod Páně, přichází nepozorovaně, tiše jako zloděj v noci. Kéž nám Pán dopřeje milosti, abychom nespali jako jiní, ale bděli. Pravda brzy slavně zvítězí. Kdo se dnes rozhoduje pro Boží službu, zvítězí. Čas se krátí, přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.

Které zaslíbení Pána Ježíše potvrzuje dnešním věřícím, že čas spěchá? Zj 22,20

Čas je krátký. Organizujme své síly vzhledem k rozsáhlejšímu plánu. Potřebujeme pracovníky, kteří chápou velikost úkolu a jsou ho ochotni splnit ne pro odměnu, ale u vědomí blízkého konce. Pro dobu, v které žijeme, potřebujeme více síly a větší posvěcení. Prosme Boha, aby vyslal posly, kteří by si byli vědomi své odpovědnosti, kteří ukřižovali „modlu vlastního já“, která je pramenem každé hříšnosti.

5. „A potom přijde konec“

Co je jedním ze znamení blízkého příchodu Páně? Mat 24,14

„Evangelium o království“ má být zvěstováno po celém světě všem národům. V Božím plánu je jen jedna církev, která spojuje všechny lidi všech věků. Ve Zj 14,6 nacházíme slova: „Každému národu, pokolení, jazyku a lidu“.

Přišel čas, kdy Boží poslové seznamují svět s obsahem Božího poselství. Pravda obsažená v prvním, druhém a třetím andělském postavení musí oslovit každý národ, pokolení a jazyk. Musí rozptýlit temnotu každé země a proniknout i na ostrovy. Toto dílo není možno odkládat.

Co čteme v Písmu o rozsahu a zvláštnosti posledního zvěstování evangelia? Zj 14,6

Anděl s věčným evangeliem představuje Boží posly, kteří oznamují poslední varování každému národu. Výraz „po prostředku nebe“ znamená Boží výzvu adresovanou všem lidem na celé zemi. Koho osvětila Boží pravda, ten má být šířitelem světla na světě. Dopustili bychom se velkého omylu, kdybychom teď své světlo ukrývali.

Kterými symboly vystihl Jan moc, kterou se bude světu zvěstovat poslední poselství? Zj 18,1.2

Proroctví z 18. kapitoly se brzy naplní. Během zvěstování třetího poselství anděla má „další anděl“ sestoupit z nebe s velkou mocí a země má být osvěcena jeho slávou.

6. Radost ze šíření evangelia

Co potěšovalo Pána Ježíše i v nejtěžších chvílích? Iz 53,11; Luk 15,4.5.10

To, co udržovalo Božího Syna v jeho obětavém životě, bylo, že při pohledu do věčnosti viděli štěstí těch, kteří jeho ponížením dosáhli odpuštění a věčný život. Jeho ucho slyšelo děkovný hlas vykoupených. Slyšel, jak spasení zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu.

Co pokládal ap. Pavel za největší důvod své radosti? 1 Tes 2,19.20

Který výjev zcela uchvátil ap. Jana ve vidění? Zj 7, 9–12

Až skončí pozemské boje a sejdem se ve věčném příbytku, zazpíváme především píseň Mojžíše, služebníka Božího. Pak přijde píseň Beránkova, píseň o milosti a vykoupení. Tato píseň se bude stále výrazněji šířit celým vesmírem. Píseň o Boží prozřetelnosti spojuje všechny věky. Všechno je teď bez závoje, který kdysi odděloval zákon, proroky a evangelium. Dějiny pozemské církve a dějiny vykoupených v nebi se soustřeďují kolem golgotské-

ho kříže. Beránek je hlavním tématem a obsahem písně. Kristus je všechno ve všem. To je nová píseň, protože ji v nebi předtím nikdo neslyšel.

10. úkol — dne 5. prosince 1981

Na světě, ale ne ze světa

Zákl. verš: Jan 15,18.19

Věřící lidé hned od počátku existence církve a potom v celých jejích dějinách se snažili rozřešit základní problémy napětí mezi Kristovou výzvou „jít do světa“ a příkazem „vyjít ze světa“. Řešení se pohybovalo mezi dvěma krajnostmi. Na jedné straně měla církev pamatovat, že tu není jen pro sebe, ale kvůli světu. Východiskem tedy měl být důraz na poslání církve sloužit světu až po solidaritu se světem. Hrozilo tu však takové ztotožnění se světem, v kterém by se ztrácel rozdíl mezi církví a světem. Proto bylo nutno stále upozorňovat církev na tento potřebný rozdíl, připomínat její povolání k svatosti a připomínat jí Krista, který byl sice také na světě a sloužil světu až po smrt na kříži, ale přece zůstal neposkvrněn od hříchů světa.

Nový zákon zdůrazňuje oboje. Tak jako se Kristus ztotožnil se světem a stal se jedno s hříšníky, avšak zůstal bez hříchu, tak se má i církev ztotožnit se světem bez účasti na jeho hříších a nepravostech. Máme tedy odpovědnost za to, jak se oddělíme od hříchů světa a jak hříšníkům zvěstujeme evangelium.

1. Do celého světa

Proč přišel Pán Ježíš na svět? Jan 3,16.17
Kristus přišel zřítit Boží království, přišel obhájit Boží

jméno, zjevit pravý Boží charakter a základy jeho království: lásku, zahrnující v sobě svobodu i poslušnost, milosrdenství i spravedlnost. Kristus přišel odhalit ďábla, mařit jeho skutky a porazit ho. V Kristově utrpení i smrti je zjevena pravá povaha hříchů, ale i Boží láska ke světu a cesta k věčnému životu, radosti a pokoji

Z kterých Kristových slov jasně vysvítá poslání členů církve ve světě? Jan 17,8

Chceme-li pochopit vztah církve ke světu, musíme nejprve pochopit biblické významy slova „svět“. Uvedme nejdůležitější z nich:

1. Boží stvoření, země, její obyvatelé a její činy, jako např. Sk 17,24
2. Obyvatelé země všech dob a míst, kteří jsou předmětem Boží lásky, jako např. Jan 1,29; 3,16.17
3. Sobečtí lidé, kteří zavrhlí Krista a zásady jeho království.
4. Lidské smýšlení a skutky, které odporují Božímu království, např. Řím 12,2
5. Země ve smyslu zeměpisném, např. Mar 16,15
6. Myšlenky, plány, činy, které vyplývají z našich lidských podmínek.

2. Ne vládnout, ale sloužit

Co o svém poslání na světě řekl Pán Ježíš při jedné příležitosti? Mat 20,28

Církev a její jednotliví členové zde nejsou proto, aby vládli, ale aby sloužili. Náš Spasitel následoval věrně svého nebeského Otce, ale přitom se neodvracel od lidí. Přišel na svět, aby lidem sloužil. Přišel mezi ně, aby je osvobodil ode všeho, co je spoutává, podmaňuje a strhává do záhuby. Koho uchvátila Kristova slova, jeho láska, smiřující obět a jeho vítězství, tomu nemůže být cizí a lhostejná ani jediná bolest a křivda tohoto světa. Ježíšova láska nás nejen posiluje a potěšuje, ale přímo nám vyznačuje cestu k dobrým skutkům.

Jakým posláním pověřil Pán Ježíš své následovníky až do svého příchodu? Mat 16,15

Církev svůj úkol nesplní jen pouhou přítomností ve všech zemích světa, ale svým stálým stykem se všemi lidmi. Pokud neuslyší „celý svět“ — všechny národy, všechna náboženství, rasy, lidé, jasně o evangeliu, potom Kristovo dílo na světě nebude dokončeno.

3. Dvoji občanství

Jaký vztah mají mít křesťané vůči vrchnosti podle rady ap. Pavla? Fil 3,20; Řím 13,1.2,5,7

V určitém smyslu má křesťan dvoji občanství. Je občanem Kristova království, které není z tohoto světa a současně je občanem státu, ve kterém žije. Křesťané se mají všemožně snažit o to, aby byli spolehlivými občany a vyhnuli se jakýmkoli nedorozuměním.

Za koho se mají křesťané zvláště modlit a proč? 1 Tim 2,1—4

Když uvážíme, kolik zla v dějinách napáchaly různé světské mocnosti, pak toto tvrzení Písma nám připadá nepochopitelné. Pro křesťany z toho plyne naučení, že autoritu vládců uznávají jako od Boha a že se všemožně snaží být dobrými křesťany.

Jak mohou křesťané podporovat své vládcy?

1. Projevem poslušnosti vůči občanské správě (Tit 3,1)
2. Modlitbou za vládcy (1 Tim 2,1.2)
3. Respektováním zákonů (1 Petr 2,13.14)
4. Patříčnou úctou k vládcům (1 Petr 2,17)
5. Placením daní (Řím 13,7)

4. Dvoji povinnost

Kterým příkladem znázornil Pán Ježíš dvoji povinnost svých následovníků? Mat 22,20.21

Církev jako společenství následovníků Ježíše Krista nevyhledává nějakou pozemskou moc. Tím by jen zapírala

svou vlastní podstatu. Pán Ježíš slovy: „Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu“ vyjádřil velkou zásadu, která určuje meze povinností člověka ke státní správě i jeho povinnosti k Bohu. Vláda, pod kterou Ježíš žil, utlačovala lid. Na každém kroku se páchaly křivdy – vydírání, nesnášenlivost a krutost. Spasitel se však nepokoušel o občanské reformy, neútočil na národní nepořádky, ani neodsuzoval nepřátele národa. Nezasahoval do vládních nebo správních záležitostí lidí, kteří měli moc. Jakou radu dal apoštol Petr věřícím vzhledem k jejich dvojímu občanství? 1 Petr 2,13–15

Někteří lidé mají určité předsudky vůči vládcům a zákonům. Ale nebýt zákonů, svět by byl ve strašném položení. Bůh omezuje vládce, protože srdce všech lidí jsou v jeho rukách. I oni mají meze, které nemohou překročit.

Každý člověk na tomto světě žije v určitém politickém zřízení. Národy a společnosti mají vládu a žádný jedinec se nemůže nadlouho izolovat od této skutečnosti.

Křesťan žije v určitém politickém pořádku a na tento pořádek se dívá božským pohledem. Vidí v něm přítomné uskutečnění Božích plánů s tímto světem. Tato situace nezakrývá skutečnost, že křesťan je také občanem Kristova království. Křesťan má tedy dvojí občanství, a tím i dvojí povinnost.

5. Věrnost Bohu

Kdo je svrchovaným Pánem nade vším? Dan 4,22

Jakou věrnost vyžaduje Bůh od církve při veškeré její věrné službě vůči vrchnosti a světu? Sk 4,19; 5,29

Jednotlivý křesťan žije ve vztahu k Bohu tak, že žádná pozemská moc mu nemůže do tohoto vztahu podstatně zasahovat.

Kterou vyzývací otázkou oslovil faraón Mojžíše a Árona při jejich prvním setkání? 2 Moj 5,2

Slovo Boží máme přijímat jako svrchovanou autoritu.

Lidskou vládu máme uznat jako božské ustanovení a poslušnost vůči ní máme pokládat za svatou povinnost v rámci jejích legitimních požadavků.

6. Pokud nepřijde

Dokdy má křesťan žít v napětí dvojí služby Bohu a bližním? Mat 24,14

Křesťan zde na světě čeká příchod Ježíše Krista. Pak Ježíš zřídí své dokonalé království, založené na lásce a spravedlnosti. Do té doby však křesťan musí žít ve společnosti světa jako občan státu a řídit se podle zákonů své vlády. Očekává se, že bude žít pod vládou světského zákona jako každý jiný občan, ale že zůstane poslušný požadavkům Božím. Svůj život a vůli podřídil vládě Ježíše Krista.

Jak jediné může církev splnit svůj úkol? Kol 3,1–4

Církev může splnit své zvěstné poslání jen tou měrou, jakou je věrná úrovni, kterou chce Bůh dosáhnout u všech lidí. Kdyby byl Boží lid splnil záměr Páně a zvěstoval světu poselství milosti, Kristus by byl přišel a jeho svatí by už byli přivítáni v Božím městě.

Pán odkládá poslední žeň ne pro nepřátelství světa vůči Bohu a jeho vyvolenému lidu, ale pro neposlušnost Božího lidu, který nežije podle svého povolání, aby byl Boží prvotinou úrody.

Co vyžaduje tato situace zvláště v dobách tísnivých pokušení? Jak 5,7–11

Požehnání poctivé práce

Zákl. verš: 1 Moj 2,15

Při stvoření byla práce určena k požehnání. Znamenala rozvoj, sílu, štěstí. Zlořečenství, které způsobil hřích, přineslo změnu i v pracovních podmínkách. Ale přesto, i když dnešní práci provází často úzkost, únava a bolest, je práce stále ještě zdrojem štěstí a rozvoje. Je to i ochrana před pokušením. Pracovní disciplína je zábranou povolnosti sobeckým choutkám, podněcuje k pilnosti, mravní čistotě a pevnosti. Tak se práce stává součástí velkého spásitelného plánu Božího. Dnes žijeme ve velmi složitých vztazích. Těmto vztahům se už dnes sotva kdo může vyhnout. I když křesťané mají své duchovní občanství v nebesích, žijí zcela na tomto světě, a proto se uvědoměle :apojují do pracovních procesů s ostatními lidmi.

I. Práce je přednost a povinnost

Co čteme o původním zaměstnání člověka po stvoření a jak se všechno změnilo po Adamově pádu? 1 Moj 2, 15; 3,19

Život práce a starostí, který měl být od pádu člověka jeho údělem, byl stále ještě projevem Boží lásky. Pro hřích člověka bylo nutné, aby jeho ohůl a vášně byly omezo-vány a aby se naučil disciplinovanému sebeovládání. Byla to práce, která tvořila součást Božího plánu k vysvobo-zení člověka ze záhuby. Poctivá práce, která by člověka plně zaujala, ho měla chránit před pokušením všudypří-tomného hříchu.

Jaké požehnání je zaslíbeno poctivě pracujícímu člověku? Žalm 128,1.2

Bůh chtěl prací zmenšit zlo, které lidská neposlušnost

přivedla na svět. Práce má odrážet satanova pokušení a zastavit záplavu zla.

Co říká čtvrté přikázání o práci? 2 Moj 20,9

Při studiu biblických dějin jsme poznali lidi, kteří si vydělávali na svoje živobytí těžkou prací. Ježíš byl dělník. Živil se tesařským řemeslem a příklad jeho pilnosti je pro nás naučením. Pavel zhotovoval stany. Dorkas byla krejčovou, David byl pastýřem a někteří učedníci byli rybáři. Těm však a mnohým dalším nejmenovaným byl Boží příkaz o práci nejen povinností, ale i požehnáním.

2. Pilnost

Co bývá odměnou pilného člověka? Přisl 10,4

Lidé vytrvalí a pracovití jsou nejen sami šťastní, ale značně přispívají i ke štěstí druhých. Z ušlechtilé práce plyne blahobyt, pohoda života i ostatní výhody pro celou lidskou společnost. Tyto hodnoty si můžeme uchovat rozumnou hospodárností a šetrností.

Jaké snahy doporučuje ap. Pavel věřícím a proč? 1 Tes 4,11,12

Život je příliš vážný, než abychom jej promarnili pouze v časných a pozemských záležitostech, v přílišné ustaranosti o věci, které jsou jen nepatrné v porovnání s věčnými zájmy. A přece, Bůh nás povolal, abychom mu sloužili v časných záležitostech života. Pilnost v tomto díle je právě tak součástí pravého náboženství, jako pobožnost.

Jak vystihuje Písmo zasloužený odpočinek pracujícího člověka v porovnání s člověkem zahálčivým? Kaz 5,12

Vědomí dobře vykonané práce působí blahodárně na celou bytost. Ti, kteří jsou stále zaměstnaní a radostně plní své každodenní povinnosti, jsou šťastnější a zdravější než lidé zahálčiví. Noční klid a odpočinek pracujících přináší jejich unavenému tělu nerušený spánek. Když Pán dal člověku práci, věděl, proč to dělá.

Která vlastnost vede k úspěchu i v každodenní práci? Přisl, 22,29

Jak máme konat každodenní práci, když víme, jak je život krátký? Kaz 9,10; 12,14

3. Kletba lenosti

Co říká Písmo o lenosti? Kaz 10,13

Co náhle překvapí líného člověka? Přísl 6,10.11

Nejbezpečnější ochranou proti zlu je užitečné zaměstnání, zatímco lenost je největší kletbou. Bývá příčinou neřesti, zločinnosti a chudoby. Ti, kteří jsou vždy činní a jdou radostně za svými každodenními povinnostmi, jsou užitečnými členy lidské společnosti. Věrným plněním uložených povinností jsou požehnáním sobě a jiným. Pilnou prací jsou uchráněni před mnohými nástrahami zla.

Která slova ap. Pavla patří lidem zahálčivým? 2 Tes 3,10—12

Práce je tedy požehnáním, nikoli kletbou. Zahálka je nepřítelem zbožnosti a zarmucuje Ducha Božího. Stojatá voda zapáchá, ale průzračný, čistý proud šíří zdraví a šťastnou pohodu po celém kraji. Pavel věděl, že ti, kteří tělesně nepracují, brzy zeslábnou. Lidé zahálčiví se připraví o neocenitelnou zkušenost, kterou lze získat jen věrným vykonáváním obyčejných povinností každodenního života.

Jaký je úděl lidí líných? Přísl 28, 19

4. Příklad Ježíše Krista

Čím se zaměstnával Pán Ježíš, než započal svou veřejnou činnost? Mar 6,3

Pán Ježíš je nám příkladem. Žil proto, aby se v každodenním životě zalíbil svému Otci a aby ho oslavil. Svou práci v tesařské dílně posvětil práci dělníka, který si vydělává na své živobytí. V tesařské dílně konal práci svědomitě právě tak, jako když dělal zázraky před mnohými zástupy.

Jaké naučení dal Spasitel učedníkům o správném rozdělení práce a odpočinku? Mar 6,31

Kristova soucitná slova platí pro jeho pracovníka dnes právě tak, jako pro jeho učedníky tenkrát. Není správné, je-li člověk pracovně stále přetěžován, ať už jde o jakoukoli práci. I věřící člověk musí umět odhadnout své síly a při únavě přestat.

Z kterých Ježíšových slov vycítujeme soucit se všemi unavenými? Mat 11,28

Těmito slovy oslovuje Kristus všechny lidi. Všichni lidé jsou vyčerpáni, i když si to neuvědomují. Všichni klesají pod břemenem, kterého je může zbavit jen Spasitel. Proto nás zve, abychom mu svěřili svoje starosti, protože on o nich dobře ví.

5. Příklad apoštola Pavla

Jaký příklad dával Pavel křesťanům svým postojem k práci? Sk 18,3; 2 Tes 3,8.9

Z Písma se dovídáme, že to bylo nejdříve v Tesalonice, kde Pavel pracoval, aby se uživil, přičemž hlásal Boží slovo. Když Pavel navštívil poprvé Korint, ocitl se mezi lidmi, kteří cizinci nedůvěřovali. Řekové, kteří žili převážně na mořském pobřeží, byli čilí obchodníci. Pavel zakrátko po svém příchodu do Korintu našel lidi „stejného řemesla“ jako on. Navštívil je, zůstal u nich a pracoval s nimi. Po celý svůj dlouhý pobyt v Efězu, kdy tři roky evangelizoval celou tamější oblast, provozoval Pavel své řemeslo. Někteří měli námitky proti tomu, že vykonává tělesnou práci. Tvrdili, že se to s prací kazatele evangelia neslučuje. Pavel však nepokládal čas takto strávený za ztracený. Svým spolupracovníkům dával pokyny v duchovních věcech a byl jim přitom vzorem pilnosti a svědomitosti. Svým společníkům ukázal, že zručnost v řemesle je dar od Boha, který dává moudrost, jak ho správně užít. Učil, že Boha ctíme i při každodenní práci.

6. Jako Pánu

Jak máme vykonávat všechny svoje povinnosti a proč?
Kol 3,22.23

Plňme jednoduché obyčejné životní povinnosti věrně, z té duše, jako Pánu“ říká ap. Pavel. Ať už pracujeme v domácnosti, na poli, v továrně nebo v kanceláři, konáme všechnu práci k Boží slávě, když Kristu dáváme ve všem přednost.

Co nám ještě radí ap. Pavel? 2 Tim 2,15

Komu sloužíme především, když věrně, svědomitě a včas plníme svěřené nám povinnosti? Řím 12,11

Budme svědomití a věrní i v malých věcech. Pamatujme! že věrnost v maličkostech je důkazem, že člověk může převzít i větší odpovědnosti. Každý životní čin je projevem povahy. Bůh svěří větší věci jen tomu, kdo se v malém osvědčí jako „dělník, za nějž by se nebylo proč stydět“.

12. úkol — dne 19. prosince 1981

Ve službě lásky

Zákl. verš: 1 Tim 6,18.19

Pravý křesťan bude projevovat bratrskou lásku a dobrotu vůči všem lidem. Lásky a úcty k bližním proniká v celém jeho jednání. Ke svým sousedům se chová tak, že je upoutá evangeliem, které vyznává.

Kristus se ztotožnil s trpícím lidstvem. Jestli v životě nebudeme projevovat soucit, slitování a lásku, neporosteme v Kristu, který je naším vzorem. Nebudeme-li vlastnit nebeskou lásku, pak ani nebudeme zrcadlit Kristův obraz. Nikdo nevejde do Božího města, jestli ve svém životě neprojevuje tuto vlastnost.

1. Zdroj dobrých skutků

Bůh je vesmíru zdrojem života, světla a radosti. Jeho požehnání proudí všemu jeho stvoření jako sluneční paprsky. Jestli je v srdci člověka Boží život, pak se projeví proud lásky a požehnání všem.

Kdo nás nabádá konat dobro? Fil 2,13

Nemůžeme přijít do styku s Bohem, aniž bychom přišli do styku s lidmi, protože v Kristu, který sedí na trůnu vesmíru, je spojena božská a lidská přirozenost. Jestli jsme spojení s Ježíšem, pak jsme spojení i s našimi bližními zlatou páskou lásky.

Co můžeme vykonat bez Krista? Jan 15,5

Naší povinností je mírnit utrpení a bídu světa. Duševní potřeby může plně uspokojit jen láska Kristova. Když je Kristus v nás, potom bude naše srdce plné božského soucitu. Pak se otevrou zapečetěné zdroje opravdové Kristovy lásky. Náboženství nespočívá ve skutcích, ale náboženství je činorodé. Neuspává. Čisté náboženství Ježíšovo je zdrojem, z kterého proudí добрota, láska a sebeobětování. Pravým člověkem je ten, kdo ochotně obětuje vlastní zájem pro blaho jiných a potěšuje zarmoucené.

2. Z dobrého srdce

Co o lidském srdci mluví Kristus? Luk 6,45

Člověk, v jehož srdci přebývá Kristus, bude žít spravedlivě a bude se vyhýbat zlému. V jednání se projeví charakter. Řeč prozrazuje myšlenky.

Čím je podle Jakuba úmyslné vyhýbání se povinností? Jak 4,17

Úmyslné vyhýbání se povinností je přímou vzpourou proti vůli Boží. Poznáme-li povinnost, nevyhneme se odpovědnosti. Upřímný křesťan se vzdělává, aby mohl konat vůli Boží. Samoučelné získávání vědomostí nemá nic společného s pravým křesťanstvím.

Jaké ovoce lze očekávat v životě pravého křesťana? Mat 7,17

Nejdříve musíš být dobrý, a jen potom můžeš konat dobro. Nemůžeš šířit blahodárný vliv, který by i jiné vedl ke změně života, pokud tvoje srdce nebylo pokořeno, očištěno a zušlechtěno milostí Kristovou. Jestliže v tvém životě nastala tato změna, pak budeš žít ku požehnání jiným právě tak, jako růžový keř šíří líbeznu vůni kolem sebe.

3. Dokonalá láska

Co požaduje Hospodin od svého lidu v každé době? Mich 6,8

Bůh vyznačil požadavky duchovního života. Nejde o hmotné věci, ani o okázalý formalismus. Duchovní život pramení z odevzdaného a poslušného srdce. Pravá zbožnost se projevuje ve všech povinnostech k Bohu i k lidem. Milovat milosrdenství znamená mít soucit a porozumění. Tím se dostáváme blíž k Bohu.

Jak může být láska Boží dokonalá v našem srdci? 1 Jan 4,12

Oheň Kristova příkladu nadchl církve prvních křesťanů. Dokazovali slovem i činem, že láska je jejich zásadou. Pohané žasli nad křesťanskou radostí z dobročinné služby jiným. Jejich láska k lidem nebyla pouze větší, ale i vroucnější. Zapomínali na sebe, aby pomáhali trpícím. Jejich láska nekončila nějakým samotářským rozjímáním. Byla to láska, která odívala náhé a sytila hladové.

Jak máme milovat své bližní? Gal 5,14

Své bližní budeme milovat jako sami sebe jen tenkrát, když budeme především milovat Boha. Láska k Bohu přinese ovoce lásky k bližnímu. Mnozí se domnívají, že není možné mít druhé rád jako sebe, avšak pravé ovoce křesťanství je jenom ve splnění Ježíšova příkazu.

4. Přijatelná služba

Co říká o praktickém náboženství Boží prorok? Iz 58, 6.7.10

Náboženství, které není praktické, není ani pravé. Pravé obrácení se projeví v nebeské službě. Působení Ducha Božího bude zřejmé v srdci, které je ochotné sloužit a pomáhat jiným.

Můžeme tvrdit, že jsme Kristovi nasledovníci, můžeme vyznávat, že věříme každé pravdě Božího slova, to však našemu bližnímu nepomůže, jestli se naše víra neosvědčuje v našem každodenním životě. Naše vyznání může sahat až do nebe, ale jestli nebudeme pravými křesťany, pak to nepomůže ani nám ani našim bližním. Správný příklad má větší užitek pro svět, než všechno naše vyznávání.

Jak popisuje Jakub čisté náboženství? Jak 1,27

Kristus zkouší své následovníky tím, že mezi ně posílá bezmocné a chudé, o které se mají postarat. Jestli milujeme jeho trpící děti a sloužíme jim, dokazujeme pravdivost své lásky k Bohu. Svým nevšimavým postojem k nim dokazujeme, že jsme nepravými učedníky, kteří nepoznali Krista a jeho lásku.

Jaké požehnání je zaslíbeno těm, kteří pomáhají nuzným? Iz 58,8.11

Dobré skutky přinášejí dvojí požehnání — dárci i obdarovanému. Vědomí správně vykonaného činu je jedním z nejlepších léků pro nemocné tělo a duši. Jestli je mysl spokojena a šťastna po dobře vykonané povinnosti, která přináší uspokojení, naplní celou bytost novým, radostným životem. Evangelium se má konat pomocí štedře obětovaných darů a vlastním osobním úsilím.

5. Důležitá rada

Na jaký nedostatek upozornil Pán Ježíš bohatého mládence? Mar 10,21

Ježíš četl v srdci bohatého mládence. Scházela mu to-

lika jediná věc, ale byla to právě věc nejpodstatnější. Scházela mu v srdci láska k Bohu. Tento nedostatek, nebude-li napraven, by mohl být pro něho osudný; celá jeho povaha by se mohla zkazit. Holdování požitkům posiluje sobectví. Aby mohl přijmout lásku Boží, musel by se vzdát lásky k sobě.

Jak bezvýznamné jsou dobré skutky bez lásky a milosrdenství? 1 Kor 13,1—3

Jak vystihl Kristus v podobenství o milosrdném samaritánovi podstatu pravého náboženství? Luk 10,30—37

Neměli bychom nevděčně projít kolem jediného trpícího, aniž bychom se pokusili dát mu z té útěchy, již se nám dostává od Boha. Postoj, jaký projevujeme ke svým bratřím, ukazuje, jaký je náš postoj k Bohu. Láska Boží v srdci je jediným zdrojem lásky k našim bližním.

6. Odměna za službu

Nemáme přemýšlet o odměně, ale o službě. Laskavost vyvěrající z této zásady nezůstane bez odměny.

Jak nás ujišťuje žalmista, že věrně splněná povinnost bude odměněna? Žalm 126,5.6

Snaha být jiným ku požehnání odmění požehnáním nás samé. To byl Boží záměr, když nás povolal k účasti v plánu vykoupení. Dopřává lidem přednost, aby se mohli stát účastníky božské přirozenosti a mohli se stát požehnáním svým bližním. To je nejvyšší pocta, největší radost, jakou Bůh může lidem dát. Kdo je takto zapojen v službě lásky, ten je nejbližší svému Stvořiteli.

Kdo má skutečný užitek z každého skutku lásky projevového trpícímu? Mat 25,40

Každý skutek milosrdenství projevový nuzným a trpícím je vlastně čin vykonaný samému Ježíši. Jestli pomáháš chudému, cítíš s utlačeným, jestli se ujmeš sirotka, pak vstupuješ do nejužšího společenství s Ježíšem.

Která slova slyšel věrný služebník? Mat 25,21

Bůh oceňuje věrnost, odevzdanost a službu lásky. V ne-

beských knihách je zaznamenána každá pohnutka Ducha svatého, která nabádá lidi k dobrotě a k Bohu. V den Hospodinův budou proměněni všichni pracovníci, skrze které Pán působil.

13. úkol — dne 26. prosince 1981

Radostná zvěst

Zákl. verš: Luk 12,54–56

Tyto přímé Ježíšovy výroky se týkaly důkazů, které ho jasně představovaly jako dlouho očekávaného Mesiáše. Vůdce lidu uměli vystihnout vztahy v jiných oblastech, ale nechtěli uznat vztah mezi Ježíšovou službou a předpověďmi proroků. Naplnil se čas. Potřeby římského a židovského světa zoufale volaly po Spasiteli. Málokdo si však pomyslel, že Bůh dává odpověď přítomností Ježíše, který stál před nimi.

Pán přichází. Pozvedněte hlavy a těšte se. Měli bychom pamatovat, že ti, kteří slyší tuto radostnou zvěst a kteří říkají, že milují Ježíše, by měli být naplněni nevýslovnou radostí. To je dobrá, radostná zvěst, která by měla nadchnout každého člověka, kterou bychom měli opakovat ve svých domovech a zvěstovat ji těm, s kterými se setkáváme.

1. Přibližuje se vykoupení

Jak by měl podle Ježíšových slov reagovat Boží lid, když pozoruje znamení jeho příchodu? Luk 21,28

Co říká ap. Pavel o stavu země a o čekajícím Božím lidu? Řím 8,22.23

Pavel při pohledu na radostné vysvobození ličí stvo-

ření jako by bylo v porodních bolestech. Křesťan si uvědomuje, že porodní bolesti světa znamenají dobu vysvobození, když přijde „nové nebe a nová země“, ve kterých přebývá spravedlnost.

K čemu upoutává křesťan svou víru navzdory různým zkouškám a utrpením? 2 Kor 4,16–18

2. Dlouho jsme čekali

K čemu je nabádán křesťan, který si uvědomuje Boží milost a blahoslavenou naději Kristova příchodu? Tit 2,11–13

Lidem je třeba stále připomínat blahoslavenou naději druhého příchodu se všemi slavnými skutečnostmi.

Na co by žádný adventista neměl zapomínat a jak by měl reagovat na znamení doby? 1 Tes 5,3; Řím 13,11.14

Nemáme být smutní, ale radostní a stále máme mít na paměti Pána Ježíše. Protože brzy přijde, musíme být připraveni a očekávat ho. Jak to bude slavné, až ho uvidíme a budeme přivítáni jako jeho vykoupení. Dlouho jsme čekali, ale naše naděje nemá slábnout. Až uvidíme Krále v jeho slávě, budeme věčně blažení.

Co bude jednou z velkých radostí vykoupených při Kristově příchodu? 1 Tes 2,19.20

Co posilňovalo uvězněného Pavla tváří v tvář nadcházející smrti? 2 Tim 4,6–8

3. Hledme na Ježíše

Jaký velký význam má pro křesťanskou víru učení o vzkříšení? 1 Kor 15,16.17

Smrt je nepřítel, ovoce hříchu. Nebere ohled na nikoho. V každé době někoho zasahuje. Jednou z nejvzácnějších pravd Písma je pravda o vzkříšení. Pán Ježíš řekl: „Protože jsem já živ, i vy budete žít.“

Co zaslíbil Pán Ježíš těm, kteří v něho věří, i kdyby zemřeli? Jan 6,40

Hleď na Ježíše. Důvěřuj Ježíši v životě i v smrti. On je tvůj Vykupitel. On je tvůj Dárce života. Když usneš v Ježíši, on tě vyvede k slavné nesmrtelnosti. Kéž ti už nyní dá svůj pokoj a útěchu, naději a radost.

4. Nové stvoření

Kdy a jakým způsobem bude vykoupeným udělen dar nesmrtelnosti? 1 Kor 15,51—54

Těla, která byla uložena do hrobu se všemi známkami nemoci a smrti, vstanou v nesmrtelném zdraví a síle. Žijící svatí budou v okamžiku proměnění a připojení ke vzkříšeným, aby se spolu sešli s Pánem. Jaké to bude slavné setkání! Přátelé, které rozdělila smrt, se sejdou, aby se už nikdy nerozloučili.

Komu se budeme podobat, když dostaneme dar nesmrtelnosti? Fil 3,20.21

Jak objasňuje Pavel přirozenost nesmrtelného těla? Ztrácí se osobní totožnost? 1 Kor 15,35—38.42—44.50.53

Naše osobní totožnost při vzkříšení zůstává, i když nejde o tytéž části hmotné podstaty, které byly vloženy do hrobu. Zasazené zrno se rozpadá, ale vyklíčí zrno nové. Naše tělo bude z mnohem jemnější hmoty, protože jde o nové stvoření, nový rod.

5. Dědictví svatých

Koho Bůh — Otec ustanovil za dědice země? Žid 1,12

V jakém vztahu ke Kristu jsou vykoupení vzhledem k jeho dědictví? Řím 8,17

Co udělá Bůh se zemí dřív, než se stane věčným přibytkem vykoupených? 2 Petr 3,7.10.12.13

Země zaslíbená tichým se nebude podobat této zemi, zatemněné stínem smrti a zlořečenství. Nebude tam zármutku, ani žalu, ani hřichu. Nebude tam nikoho, kdo by řekl, že je nemocen. Nebudou tam pohřební průvody,

nářky ani smrt, loučení ani bolavá srdce. Ale bude tam Ježíš.

Jaký byl původní Boží plán se zemí? Iz 45,18

Co říká Jan o hlavním městě nové země? Zj 21,2

6. Ve společnosti vykoupených

O co prosil Pán Ježíš Otce krátce před svým ukřižováním? Jan 17,24

Tím, že původce hříchu strhl člověka na svou stranu do hříšného odboje proti Bohu, myslel si, že ho navždy odcizil jeho Stvořiteli. Avšak uskutečněním plánu spasení bude toto požehnané společenství plně obnoveno. Spojení mezi Bohem a vykoupenými bude v určitém smyslu ještě užší než na začátku, protože lidská přirozenost Ježíšova spojuje jeho pozemské „bratry“ s božským středem všeho.

I když nyní Božství přebývá v slávě smrtelníkům nepřístupné, jak to bude na nové zemi? Zj 22,3.4

S jakými bytostmi budou mít společenství vykoupení na věčnosti? Zj 7,9–12

Tam vykoupení poznají, jak je Bůh miloval. Tam najde svůj nejkrásnější výraz láska a porozumění, které do lidského srdce vložil sám Bůh. Čisté společenství se svatými bytostmi, souladný společenský život s anděly a věrnými všech věků, kteří umyli svá roucha a zbilili je v krvi Beránka, svazky, které spojují celou rodinu na nebi i na zemi — to všechno umožňuje štěstí vykoupených.
